

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

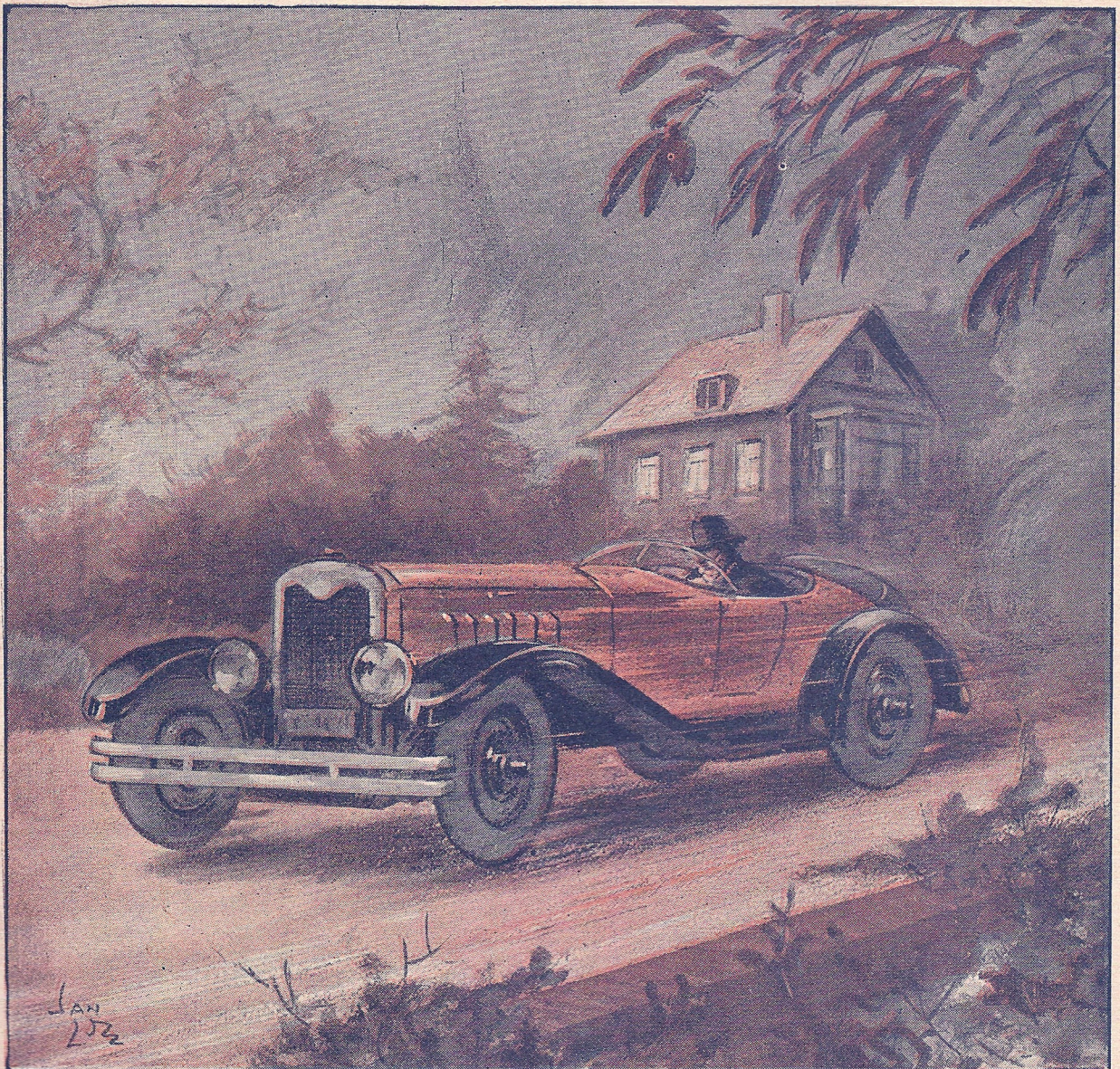
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 803

DE NIEUWE MITRAILLEUR.

20 cent

Er schoot, juist toen de vrouw het huis binnen kon zijn, alweder een auto voorbij.

NIEUWE SERIE

De Nieuwe Mitrailleur

HOOFDSTUK I.

IN HET VERTREK VAN EEN WAPENKONING.

Omstreeks het midden van de maand Juli, bevonden zich in een zeer groot vertrek van een enorm kantoorgebouw te Mexico-City drie mannen bijeen die daar blijkbaar al geruimen tijd zaten, al rookende, want om hen heen was een dichte, geurige wolk van fijne sigaren afkomstig. Wanneer een van de heeren zich de moeite had gegeven, op te staan uit zijn gemakkelijke stoel, als het ware een bed in het klein, en zich naar een der reusachtige vensters hadde begeven, dan zou hij, van de eerste verdieping af, een schitterend uitzicht hebben gehad op de Calle Major, een der voornaamste verkeerswegen van Mexico's hoofdstad.

Maar geen van de heeren dacht daaraan, en zij hadden blijkbaar wel ernstiger zaken te behandelen, wanneer men mocht afgaan op de uitdrukking van hun gelaat.

Zelfs de vreemdeling, hier onverwachts binnentredend, behoefde geen seconde te twijfelen aan hun landaard. Deze drie mannen waren allen rasechte Mexicanen, van ouder op ouder, tot in het verste verleden — misschien wel tot in den historischen tijd der reeds lang verdwenen, onderdrukte en weggevaagde Azteken, de oorspronkelijke bewoners van het land.

Slechts een hunner die zooveen reeds het woord had gevoerd, druk gebarend, was boven de middelmaat, de twee anderen waren er tamelijk ver beneden. Zij waren allen gitzwart,

van dat blauwachtige zwart, dat men schier alleen bij Spanjaarden en Oostersche volken aantreft.

De grootste man, hij die achter de breede schrijftafel zat, en het dichtst bij het raam, was Francesco Cernuda, bekend fabrikant van oorlogstuig, misschien wel de grootste van zijn land. De kleinere man, die aan zijn rechterhand was gezeten, was zijn vertrouwde compagnon, José Carballo, en de derde, Martino Garcia Morales vertegenwoordigde als het ware de aandeelhouders in de reusachtige onderneming. Hij stond als schatrijk te boek, en wat meer zegt — hij was het ook inderdaad en men fluisterde aan de Mexicaansche Beurs, dat hij zich in den loop der jaren in het bezit had weten te stellen van de meerderheid der aandeele. Dat wil zeggen, dat hij een man was, die ontzien moest worden, en het verklaarde ook zijn aanwezigheid in dit vertrek, en bij een hoogst gewichtige conferentie, welker belangrijkheid men gerust kon afleiden uit de geurige wolk boven de hoofden der vergaderden.

Er stond ijswater gereed, er lagen vruchten op zilveren schalen, een nog onaangebroken flesch port wachtte blijkbaar op het slot der besprekingen, om eveneens haar goede gaven uit te storten, zoodra dit werd verlangd.

Het was eenigen tijd stil geweest, en nu begon plotseling Morales zenuwachtig op het

blad van de zware schrijftafel te trommelen, en zei, na een vluggen blik op de deur, opgewonden en met moeite zijn stem tot een zacht fluisteren dwingend :

— Wat u ons daar heeft medegedeeld, mijn waarde Cernuda, is van het allergrootste gewicht !

— Dat geloof ik ook, mijnheer Morales ! zeide Cernuda droogjes, de asch van zijn lange, dunne sigaar tippend en met zijn zwarte oogen strak op het gelaat van den hoofdaandeelhouder gevestigd.

— Aan de juistheid van uw inlichtingen valt zeker niet te twifelen ? drong Morales aan.

— Daaraan is nooit te twifelen, mijnheer ! antwoordde de wapenfabrikant koeltjes. Ik kan u verzekeren dat ik in alle groote steden van Amerika — en in de meeste hoofdsteden der Latijnsch-Amerikaansche republieken, mijn mannetjes heb, die er goed voor betaald worden om ooren en oogen wijd open te zetten ! Ik erken dat deze belangrijke zaak mij eenigen tijd verborgen is gebleven — maar nu ken ik ze dan toch en — ik wil er uw oordeel over weten ! Ik wil ditmaal gedekt zijn, ook van den kant der aandeelhouders, van wie gij de meest gezaghebbende zijt !

— Wie is uw zegsman ? vroeg Morales, blijkbaar een man die niet over een nacht ijs ging.

— Ik wil u zijn naam wel noemen — Pablo Rovello, maar ik betwijfel zeer of die u veel zou zeggen ! antwoordde de wapenfabrikant schouderophalend —. Hij is een van onze allerbeste „agenten”, welk woord ik liever gebruik dan „spion”, ofschoon ik er rond voor uit kom dat het precies hetzelfde is. Hij is uiterst bekwaam, stoutmoedig en kent verscheidene talen grondig.

— Er valt dus niet te twifelen aan de juistheid van zijn inlichtingen ?

— Geen seconde.

— En — gij zijt voornemens ?

— Ik ben voornemens, de plannen waarover ik zooveen sprak tot iederen prijs in mijn bezit te brengen, in ons bezit, als ik het zoo mag uitdrukken.

— En — mag ik vragen waarom gij mij eigenlijk in deze zaak hebt willen kennen ?

— Omdat zij zeer veel geld zal kosten, mijnheer Morales !

Het was ditmaal Carballo, die op drogen toon het antwoord had gegeven.

Heel even trokken zich de zwarte wenkbrauwen van den schatrijken Mexicaan bijeen en toen begon hij zachtjes te lachen. Daarna vroeg hij :

— Gelooft gij dat gij zult slagen in uw opzet ?

— Stellig !

— En gij wilt er mijn toestemming op hebben ?

— Daar verzoeken wij u om.

— Welnu — gij hebt ze ! Ik zal op de eerstvolgende vergadering van aandeelhouders uw beleid verdedigen — natuurlijk mits de onderneming slaagt.

— Zij zal slagen !

— Dat hoop ik. In dat geval — ik herhaal het — zal ik de hooge uitgaven verdedigen, en dat zal mij niet zoo moeilijk vallen, denk ik, want de baten zullen dan ook geweldig hoog zijn, nietwaar — dat zijn zij toch ?

— Daaraan behoeft ge geen oogenblik te twifelen, mijnheer Morales. Als wij die plannen bezitten, dan zullen wij eenige millioenen kunnen verdienen, tientallen, denk ik.

De zwarte oogjes van Morales begonnen fel te tintelen en kregen een begeerigen gloed, maar hij beheerschte zich en zei kortaf terwijl hij opstond :

— Als dat zoo is mijne heeren, dan vindt ge mij ditmaal ontegenzeggelijk aan uw zijde ! Ik ga daarbij uit van het standpunt, dat uwe onderneming slaagt, zooals ik reeds zeide. Van mislukkingen heb ik een afkeer, bedenk dat wel ! En het zou mij spijten indien ik in de eerstvolgende vergadering mijn stem zou moeten doen hooren tegen het beleid van de directie eener onderneming, waarvan meer dan de helft der aandeelen in mijn bezit is.

— Als gij uw stem verheft mijnheer Morales, zeide Cernuda, eveneens opstaande, dan zal het zijn om ons toe te juichen.

— Daarop reken ik ! Wanneer zult gij een aanvang maken met uw pogingen ?

— Nu aanstonds ! Wij mogen geen oogenblik meer verloren laten gaan. De zaak dringt. Die vervloekte Amerikanen zouden ons voor kunnen zijn, en wie weet zouden de aandeelen wel eens sterk kunnen deprimeeren !

— Dat vooruitzicht lacht mij volstrekt niet toe, mijnheer Cernuda ! zeide Morales en thans lag er een koude, harde uitdrukking in zijn oogen.

— Gij behoeft daar ook geen vrees voor te koesteren, stel u gerust, zeide José Carballo, met een zuurzoet glimlachje.

— Ik ontvang bericht van u zoodra de zaak haar beslag heeft ? vroeg Morales weer, zijn groote panama en zijn wandelstok met gouden knop nemend.

— Onmiddellijk !

— Hoe lang denkt gij dat de onderneming zal duren ?

— Dat hangt van de omstandigheden te New York af. Op zijn minst een week — maar

stellig niet meer dan een maand.

— Dan neem ik nu afscheid van u — en ik wensch u veel succes toe! Alles wel beschouwd is uw welslagen ook in het belang van ons dierbaar land! Dat is het immers mijne heeren?

— Ongetwijfeld! antwoordde de beide fabrikanten als uit een mond.

Met hartelijke handdrukken namen de mannen afscheid van elkander en zoodra de hooge, breede gangdeur weer dicht was, mompelde Carballo tusschen de tanden tot zijn compagnon:

— Die oude huichelaar! Alsof hem het belang van ons land ook maar een haartje kan schelen!

— Geloof je soms dat ik hem permissie zou gevraagd hebben om te doen wat ik noodzakelijk acht, wanneer ik de schelm niet moest ontzien? gromde Cernuda. Maar het is nu eenmaal zoo, hij kan ons op de vergaderingen groote schade berokkenen. En een zaak als de onze heeft vertrouwen nodig — blind vertrouwen!

De beide firmanten keken elkander even zwijgend aan, met een veelbeteekenend glanzen van hun oogen en begonnen zachtjes te lachen. Toen hernam Carballo:

— Zal het werkelijk zooveel geld kosten?

— Ik vrees van wel. Maar wat zou dat — de winsten zullen ook ontzaggelijk zijn!

— En wanneer steek je van wal?

— Nu aanstands. Rovello moet hier zijn. Ik zal hem dadelijk laten komen en hem inlichten.

Hij was op de schrijftafel toegelopen en drukte op een schelknop. Even later werd de deur geopend door een bediende, die in eerbiedige houding op den drempel bleef staan.

— Rovello hier? vroeg Cernuda kortaf.

— Zoeven was hij nog hier, mijnheer, maar ik geloof dat hij nu naar de fabriek is gegaan.

Cernuda maakte een gebaar van ongeduld, maar Carballo zei zachtjes:

— Hij mag een goed spion zijn, maar je kunt niet van hem verlangen dat hij ruikt wat wij voornemens zijn.

— Hij moest het ruiken! bromde Cernuda ongeduldig. Nu, ik wilde toch naar de fabriek gaan. Neem je hoed Carballo. Piétro, de auto!

De bediende verdween haastig, gewend om de bevelen van zijn strengen meester snel uit te voeren en een oogenblik later reed de prachtige, diepblauw gelakte auto van den rijken wapenfabrikant in snellen vaart door Mexico City en volgde toen bijna een uur lang een prachtige weg, die dwars door het gebergte heen voert naar Pachuca, ten Noorden van Mexico gelegen.

Daar in een lieflijk gelegen dalkom, lagen de machtige fabrieksgebouwen van de firma Cernuda en Carballo, in vuurwapens en munitie. Volgens voorschrift lagen de gebouwen voor de vervaardiging der gevaarlijke springstoffen ver uiteen, en de fabriek besloeg dus een groote oppervlakte. Niet ver van den weg lag het reusachtige hoofdgebouw, de kanonnengieterij, en daaromheen de kleine ateliers, waar geweren en andere handvuurwapens werden vervaardigd, en ook mitrailleurs.

De twee heeren, na te zijn uitgestapt, luisterden een oogenblik aandachtig naar het daverend geluid van den arbeid, het sissen van de stoom, het beukend gedreun van de plethamers, het gekrijsch van de metaalzagen, liepen toen haastig, na het hek te zijn gepasseerd, waar een portier militair in de houding ging staan, langs een breed asfaltpad naar het kantoorgebouw, dat een weinig terzijde was gelegen en gingen daarbinnen.

Met groote stappen liep Cernuda regelrecht naar zijn werkkamer, op den voet gevolgd door zijn compagnon, en zijn adelaarsblikken peilden in het langslippen door de groote ruiten heen de algemeene werkzaal, waar zeker wel een honderdtal klerken, boekhouders, typistes, over hun werk gebogen waren en zelfs niet durfden opzien, toen zij het bekende hoofd boven de matglazen benedenruiten zagen uitkomen.

Een bediende was de twee heeren op een draffe nageloopt en Cernuda beval onmiddellijk, zijn stroohoed en wandelstok neerwerpend in een hoek van zijn werkkamer:

— Rovello! Onmiddellijk!

De twee heeren hadden nauwelijks een paar minuten zwijgend bij elkaar gezeten, of de deur ging weer open en een man trad binnen, die ondanks zijn Spaanschen naam, maar heel weinig Mexicaansch over zich had, want hij was donkerblond, zijn haar was licht gekroesd, en zijn oogen hadden een donkergrijze kleur. Het gelaat was heel knap, en getuigde van groote schranderheid en ondernemingslust — en toch was het niet al te aangenaam om naar die harde trekken te zien en den blik te moeten verduren van de koele, heerschzuchtige oogen.

Maar het was ook een zeer bewegelijk gelaat, dat de eigenaar wist te plooiën naar zijn eigen wil en bedoeling. Het kon zeer vroolijk glimlachen, en boezemde dan het grootste vertrouwen in. Rovello was met groote elegance gekleed maar zonder die onbescheiden overdrijving, waaraan al te veel Mexicaansche dandies zich schuldig maken.

Kortom — een man die zich thuis moest gevoelen in iedere salon, goed gebouwd, goed gekleed, met onberispelijk verzorgde handen,

die vier of vijf talen goed sprak, zonder een al te merkbaar accent, en die zich innemend wist voor te doen als hij maar wilde.

Dat was Pablo Rovello, een van de schranderste geheime agenten, die zich ooit in dienst hebben gesteld van particulieren, na uit den politiedienst te zijn getreden, om „persoonlijke redenen”, die een onpartijdig onderzoek niet al te goed zouden doorstaan!

— Deur afsluiten? vroeg hij dadelijk lakoniek, en op zachten toon, zoodra hij binnen was.

— Met den grendel! antwoordde Cernuda glimlachend. En kom dicht bij ons. Wat we hier te zeggen hebben is van het grootste belang.

Rovello deed wat hem gezegd werd, en kwam toen aandrentelen, zijn oogen beurtelings vestigend op zijn beide beste werkgevers.

— Ga daar eens zitten! noodigde Cernuda hem uit, terwijl hij zichzelf in zijn gemakkelijksten stoel liet neervallen. En luister eens goed, Rovello. Je hebt ons een paar maanden geleden werkelijk goed geholpen met die leverantie aan Uruguay, — maar ik ben bang dat het kinderspel was, vergeleken bij wat we nu van je zullen vragen.

— Laat maar eens hooren! zeide Rovello, en toonde in een glimlach al zijn krachtige, spierwitte tanden.

Cernuda stak langzaam een versche, Mexicaansche sigaar op, keek den ander door zijn half dichtgeknepen oogen goed aan en begon toen afgemeten en op zachten toon:

— Donohue and Brake gaan een nieuwen mitrailleur maken. De plannen er voor zijn klaar. Hoe ik dat weet doet er natuurlijk niet toe, Donohue and Brake verwachten buitengewoon veel van dat wapen — en daarin hebben ze volkomen gelijk, want het overtreft in alle opzichten ver het speelgoed, dat tot dusverre geleverd kon worden, — in lichtheid, in schootswijdte, in vuursnelheid, in langdurige bruikbaarheid — kortom in alle opzichten. Ik zal hier niet verder over uitweiden. Het wapen is, kort gezegd, voortreffelijk en zal misschien een kleine omwenteling brengen in de moderne wijze van oorlogvoeren. Ik zeide hier reeds dat de plannen hiervoor kant en klaar waren en nu in het bezit van de heeren Donohue en Brake, de bekende wapenfabrikanten van New York. Ik moest eigenlijk Donohue alleen noemen, want hij heeft ze in zijn brandkast — hij is daar om zoo te zeggen de man, zie je?

Rovello, ver voorover gebukt zittend in zijn stoel, de ellebogen op de knieën de blanke vingertoppen tegen elkaar gedrukt, zeide niets,

maar heel langzaam en vol beteekenis gingen zijn oogen naar José Carballo, die eventjes kuchte, en toen nijdig terug keek. Hij wist immers maar al te goed dat hij ongeveer in dezelfde positie verkeerde als mijnheer Brake te New York.

— Wel — Rovello, ik moet die plannen hebben! besloot Cernuda heel kalm, een aschbakje naar zich toetrekend.

De agent liet een zacht gefluit hooren, krabde zich toen langzaam achter het oor met een grappige uitdrukking van wanhoop op zijn knap gezicht en zei toen:

— Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan! Dat zal geld kosten!

— Daar is op gerekend! zeide Cernuda kortaf. Wij begrijpen wel dat het ditmaal niet zoo gemakkelijk zal zijn. Maar wij vertrouwen tenvolle op je doorzicht en je ondernemingsgeest, en zijn er van overtuigd dat je dat vertrouwen niet zult beschamen. Wij moeten die plannen hebben, tot iederen prijs — als het moet niet alleen in geld te betalen. Je begrijpt me?

Rovello knikte langzaam een paar malen met het hoofd, hij zeide niets en dat behoefde ook niet. De twee mannen hadden elkander alleen maar even aangekeken, met oogen waarin nu een wreeden, onverzettelijke vastberadenheid blonk.

Toen vervolgde Cernuda:

— Wanneer je die plannen in je bezit weet te krijgen, Rovello, dan dien je verschillende belangen! Ik geloof dat Amerika dit stukje speelgoed het liefst voor zich alleen had willen houden, zolang dat eenigszins mogelijk is — en de verhouding tusschen de *Gringo's* en ons is niet zoo rooskleurig als ze wel moest zijn. Bij handtastelijkheden zouden die vervloekte Yankee's al een grooten voorsprong op ons hebben. Onze moeilijk begaanbare bergen hebben hun misschien tot dusverre afgeschrikt, maar wie weet wat ze durven ondernemen, als ze over een soort van draagbaar snelvuur kanon beschikken, dat iedere man op zijn schouder gemakkelijk, bij wijze van een gewoon geweer kan meevoeren. Maar verder zeg ik je dat er ettelijke millioenen aan te verdienen zijn. Begrijp eens, wat het zou beteekenen, als wij hier tegelijk met Amerika, met den aanmaak van de nieuwe mitrailleur zouden beginnen.

— Er zitten honderden millioenen aan! zeide Rovello heel kalm. Want u kunt het wapen verkoopen aan alle Latijnsche staten!

Waarom er Mexico alleen mee gelukkig te maken?

— We zullen wel zien! bromde Cernuda

ontwijkend. Geloof je dat je het doen kunt ?

— Ik zal helpers moeten gebruiken !

— Ga je gang maar — we laten alles aan jou over — En op het geld zal niet worden gelet.

— Dat verwacht ik ook ! zeide Rovello droogjes. Als ik slaag zal het u wel een half miljoen peseta's kosten.

— Drommels — zooveel ? riep José Carballo verschrikt uit.

Rovello trok zijn fraai geteekende wenkbrauwen hoog op, mat den compagnon koeltjes, en zei op gerekten toon :

— Moet ik uit uw kreet opmaken, mijnheer Carballo, dat gij het te veel acht ?

— Het is geen peuschilletje, verdedigde Carballo zich.

— Ongetwijfeld — maar dat is mijn huid ook niet, en die waag ik er bij ! hernam de spion, den ander met een duisteren blik opnemend. Als ik hierin slaag, dan is het ook mijn laatste onderneming geweest, en ik ga in het goede, oude Europa een beetje uitrusten, eens kijken hoe de voorouders van mijn moeder daar ergens in Engeland leven.

— Komaan, Rovello, je bent nog veel te

jong om van je rente te gaan leven ! zeide Cernuda, die een snellen blik met zijn compagnon had gewisseld. Als je ons de mitrailleur plannen in handen speelt, Rovello, dan zullen we je het bedrag dat je vraagt uitbetalen. Moet je voorschot hebben ?

— Vijftig duizend peseta's.

— Je zult ze hebben ! En zijn de mannen die je als helpers wilt gebruiken betrouwbaar ?

— Mannen ? herhaalde de spion verbaasd.

Wat zou ik in 's hemelsnaam met een man moeten uitvoeren in zoo'n zaak ? Ik kan wel zien dat u het vak nooit beoefend heeft. Leer dan van mij, mijnheer Cernuda, dat een enkele schrandere, jonge vrouw, als ze maar mooi is — meer bereikt dan een leger van duizend vechters !

En met deze woorden van wijsheid, die van een goed inzicht in 's werelds zaken getuigden, zette Pablo Rovello zich wat vaster in zijn stoel, en tot luisteren, zonder nog een enkel woord te zeggen, naar de inlichtingen, die zijn beide lastgevers hem nog verstrekten — zoo breedvoerig als waartoe zij zelve maar bij machte waren.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 500000 per dag.

HOOFDSTUK II.

EEN TEA BIJ JACK DONOHUE.

Slechts weinige dagen na de gebeurtenis, in het vorige hoofdstuk beschreven, bevonden zich in een der salons van het prachtige huis van Jack Donohue, in Park Avenue te New York een veertigtal personen, die meerendeels behoorden tot wat men zou kunnen noemen den handeldrijvenden middenstand — Wanneer men althans tot dien middenstand ook degenen wilde rekenen, die een inkomen hadden van eenige honderden dollars per minuut. Er waren eenige invloedrijke bankiers, een bekend effectenhandelaar, de directeur van een der grootste levensverzekeringsmaatschappijen ter wereld, en dan werd het gezelschap voltooid door de aanwezigheid van een befaamd chirurg, den tooneelspeler van den dag, een filmster, een geleerde, die juist een belangwekkende ontdekking had gedaan op het gebied der geluids- overbrenging, waaruit men zou kunnen opmerken dat mijnheer Jack Donohue, hij mocht dan wapenfabrikant zijn — geen bekrompen philister was, die genoeg had aan zijn eigen kring!

Mijnheer Donohue sprak veel en goed, hij sprak graag, hij was een uitstekend gastheer, zijn diners hadden een voortreffelijken roep en het was dus geen wonder dat op de vaste bezoek- dagen, velen zich bevonden in het welbekende groene salon, waar zij ontvangen werden door de vrouw des huizes, bijgestaan door de eenige dochter van mijnheer Donohue, die zelf meestal pas heel laat van zijn fabriek kwam, maar toch altijd nog een half uur tijd vond om aan de gesprekken deel te nemen.

Mevrouw Donohue, een jaar of vijftig en tamelijk gezet, zat in een hoek van het vertrek bij een der geopende ramen op een rustbank, en klaagde tegenover een groepje van een half dozijn dames onder meer over dezelfde dingen, waarover op de geheele wereld tienduizende andere vrouwen klagen — over de dienst- boden, zondebokken van alle tijden.

Ditmaal echter had Mevrouw Donohue het meer in het bijzonder over de gouvernante, beter gezegd de Dame de Compagnie, die het juist op dienzelfden dag, nu haar aanwezigheid zoo noodig was, in het hoofd had gekregen, zoo ongesteld te worden, dat men haar onmiddellijk naar een ziekenhuis had moeten overbrengen. En die plotselinge ziekte-aanval viel des te moeilijker te dragen voor de vrouw des huizes, daar Miss Green zich steeds over een benijdenswaardig krachtige gezondheid

had mogen verheugen, en nog nooit ziek was geweest, zoolang zij ten huize van de familie Donohue had vertoefd.

De huisdokter had het vermoeden te kennen gegeven, dat haar ziekte wel eens van langen duur zou kunnen zijn, en zeker wel drie maanden zou kunnen duren. Het bleek een soort van plaatselijke verlamming te zijn, welker genezing slechts uiterst langzaam in haar werk zou gaan.

Alle dames waren vol beklag voor de gast- vrouw. En niet ten onrechte, want het was algemeen bekend, dat „de tweelingen”, knapen van negen jaar, echte wildebrassen waren, die door een sterkere hand geleid moesten worden, dan waarover de corpulente mevrouw Donohue de beschikking had.

In dit huis was een gouvernante dan ook onmisbaar, want de heer Donohue fabriceerde wapens, en kon dus onmogelijk veel aandacht aan zijn kinderen besteden.

— Maar gij hebt toch dadelijk zeker naar een noodhulp omgezien? vroeg een der dames, de vrouw van den geleerden heer, zoeven genoemd.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde mevrouw Donohue. Ik zou de afwezigheid van Miss Green geen dag hebben kunnen verduren, want de jongens leken wel dol te zijn! Ik ben met drie dames in onderhandeling, maar ik geloof dat ik mijn keus al gevestigd heb op een jonge vrouw, die zes talen vloeiend spreekt, diploma's bezit, en daarenboven voorzien is van uitstekende getuigschriften.

Terwijl de vrouw des huizes deze woorden sprak, was een der heeren ongemerkt naderbij gekomen.

Het was Ralph Sinclair, een der meest bekende particuliere detectives van New York, die uit hoofde van zijn ambt toegang had tot heel wat salons, die wellicht anders voor hem gesloten zouden zijn gebleven.

Mijnheer Donohue had trouwens groote verplichtingen aan hem, want Sinclair was de man geweest, die omstreeks twee jaren geleden de daders had weten te vatten van een zeer belangrijken diefstal op het landhuis van de Donohue's, waar zij een bedrag van niet minder dan honderdtwintig duizend dollar hadden weten te rooven, in juweelen en geld, welk bedrag echter zoo goed als ongeschonden weer in het bezit van den wapenfabrikant terug- keerde.

Sinclair zeide nu, half gekscherend, half

waarschuwend :

— Met getuigschriften moet men oppassen ! Ik heb in mijn praktijk menigmaal kennis gemaakt met stukjes papier van dien aard, die naderhand geheel waardeloos bleken te zijn.

— Maar mijn beste Sinclair, je maakt me noodeloos aan het schrikken ! bestrafte mevrouw Donohue hem. Je moogt het van mij aannemen, dat de getuigschriften van de jongedame, werkelijk uitstekend zijn ! Of heb je soms aanmerkingen te maken op de handteekening van een paar van onze vroegere Senators ?

— Daar heb ik niets op aan te merken, lieve mevrouw — mits ze maar echt zijn ! antwoordde Sinclair droogjes.

— Dwaasheid ! Jullie mannen van de politie zien overal spoken ! riep nu mijnheer Donohue uit, die met zijn kopje thee in de hand naderbij was gekomen. Ik zeg je dat de jongedame een voortreffelijken indruk maakt.

— Des te beter ! Maar als ik het woord getuigschriften hoor — dan spits ik altijd de ooren ! zeide Sinclair lachend. Waar komt de nieuwe aanwinst vandaan ?

— Uit Philadelphia !

— Een Amerikaansche ?

— Neen, zij is een Schotsche, die echter reeds lang in ons land woont !

— Een Schotsche ? herhaalde Sinclair langzaam. Ik meende reeds — dat haar accent niet zoo heel zuiver was !

Het gesprek nam nu een andere wending, en Sinclair zag zich in beslag genomen door een groepje heeren zooeven binnengekomen.

Onder deze bevonden zich twee mannen, waarvan de grootste aanstonds opviel door zijn fraai gebouwd lichaam, zijn kaarsrechte houding en het edel gesnedene gelaat. Degeen die in zijn gezelschap was reikte hem nauwelijks tot de schouders en was blijkbaar eenige jaren jonger. De heer des huizes kende den oudste als Graaf Duhamel den jongste als zijn secretaris Gaston Lebrun.

Het gezelschap begon nu langzamerhand te verminderen en vele gasten namen afscheid. De Fransche graaf en zijn secretaris behoorden tot de laatsten die vertrokken. Voor het huis van den grooten wapenfabrikant wachtte hen een fraaie, gesloten auto. De oudste der beide heeren zeide op fluisterenden toon iets tot den chauffeur. Daarop stapten beiden in, en de auto reed snel weg. En nauwelijks was hij in beweging of de Fransche graaf begon, maar thans in voortreffelijk Engelsch zonder een grijntje accent :

— Heb ik onze dappere vriend Sinclair niet over een nieuwe gouvernante hooren praten ?

De oude is dus ziek ?

— Ja, zij moet vanmorgen plotseling ernstig ongesteld zijn geworden, zoo erg dat het noodig werd, haar naar een ziekenhuis over te brengen.

— En vanwaar dan die ophief ? hernam de ander verwonderd.

— Die ophief maakt Sinclair ervan ! Dat is te zeggen, niet het ziek worden van Miss Green zelf acht hij zoo verwonderlijk, maar onze brave detective ziet overal spoken sedert zijn laatste ervaringen met de valsche getuigschriften van een typiste die de handlangster van een gevaarlijke inbrekersbende bleek te zijn — en nu schijnt hij zich te verbeelden dat iedereen met zijn zakken vol vervalschte paperassen loopt ! Laat hem dat genoeg maar dan heeft hij tenminste iets om handen !

— En dat zou ons goed te stude komen, waarde Brand, nu het ons voornemen is, het prachtige huis van Mijnheer Donohue dat wij zooeven verlaten hebben, nogmaals te bezoeken, maar dan op een tijd waarin wij zeker niet verwacht, en in geen geval gewenscht worden. Het zou onaangenaam zijn, als Sinclair ons al te veel op de vingers keek.

— Je blijft dus bij dat gevaarlijke plan ?

— Zonder twijfel !

— Is die Donohue werkelijk zoo rijk als hij zegt ?

— Zijn rijkdommen zijn niet te becijferen ! Hij behoort tot de „Bovenste Honderd” van New-York.

— En wanneer zou dat bezoek moeten plaats vinden ?

— Dat kan ik je niet zeggen ! Niet omdat ik er een geheim van wil maken, maar omdat ik mijn veldtochtplan nog niet heb opgemaakt.

— De onderneming schijnt je geen vrees aan te jagen ?

— Niet in het minste ! Ik heb de afgelopen week voortreffelijk besteed, dat verzeker ik je ! Acht dagen als bottelier in zijn dienst hebben mij op de hoogte gebracht van al zijn gewoonten, de ligging der vertrekken, de soort van sloten, de beveiligingsmaatregelen die hij toepast — kortom alles, wat een Raffles noodig heeft om met kans van slagen zulk een kleine aderlating op een al te rijken patient toe te passen. Natuurlijk heb ik gezorgd, op het juiste oogenblik wegens verregaanden hardnekkigen dronkenschap te worden ontslagen !

— Hoe is zijn karakter, Raffles vroeg Charles Brand nieuwsgierig.

— Nu, bepaald sympathiek is hij mij niet, maar hij behoort althans niet tot het leger koudhartige, onverschillige, trotsche rijkaards, die ik zoozeer haat !

— Wie heeft je eigenlijk als de Fransche

Graaf Duhamel geïntroduceerd ?

— Dat geef ik je in zessen te raden ! Of geef het maar liever dadelijk op, want zelfs dat zou niet voldoende zijn. Sinclair is de man die me aan hem voorstelde.

Brand keek den Grooten Avonturier met een blik vol ongeloof aan, en begon toen te lachen.

— Je houdt me voor 't lapje ? vroeg hij.

— Volstrekt niet ! In onze geheime bergplaats aan de grens van de stad, die wel nooit iemand zou kunnen ontdekken, vond ik nog vrij wat bruikbare papieren, waaronder die van den ongelukkigen Franschen Graaf, die een paar jaren geleden voor onze oogen op de ijsvelden van Nebraska zoo jammerlijk om het leven kwam. Daar hij sedert lang in vijandschap leefde met zijn familie, en ik er niemand schade mee deed heb ik mij veroorloofd, voor

een zeer korten tijd als Graaf Duhamel uit het graf op te staan. Sinclair moet de familie nog gekend hebben wat mij eerst een weinig verschrikte totdat ik vernam dat zij reeds jaren geleden weer naar Frankrijk is teruggekeerd. Hij wilde mij absoluut een dienst bewijzen, ik weet niet goed waarom, en zoo verzocht ik hem, mij hier voor te stellen.

— Waarom, daar je het huis reeds zoo goed kende ?

— Om het jou ook te leeren kennen, antwoordde Raffles lakoniek.

De beide vrienden spraken nog eenigen tijd over hunne plannen totdat de auto stilhield voor een huis, waarvan de Grooten Avonturier sedert een paar dagen een kleine etage-gedeelte bewoonde.

**De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland**

HOOFDSTUK III.

EEN NIEUWE GAST VAN DE NACHTCLUB.

Het was op den avond, die op de soiree ten huize van Mr. Donohue volgde. Raffles en Brand hadden gedineerd in een der fijnste Restaurants van Broadway en begaven zich vervolgens op weg naar het groote gebouw van de „Marine Club” waar Raffles zich eveneens maar reeds veel eerder had doen introduceeren en waartoe de papieren van Graaf Duhamel hem toegang hadden verschaft, hem en zijn zoogenaamden secretaris Lebrun.

De groote vijand der Londensche politie was nu eenmaal iemand die nimmer een gelegenheid liet ontgaan, kostbare connecties aan te knooien — en kostbaar waren ze zeker, de relaties met de hooggeplaatste, schatrijke leden van de peperdure Marine Club!

De beide vrienden hadden aan de leestafel plaats genomen en verdiepten zich in de lezing van de avondbladen, totdat hun aandacht werd getrokken door twee heeren, die zooveen waren binnengetreden. Een daarvan kenden zij volstrekt niet. Het was een nog zeer jonge man van een jaar of dertig, slank, krachtig gebouwd, met een intelligent eenigszins bleek gelaat, donkergrijze oogen en met verfijnde smaak gekleed. De man die in zijn gezelschap was, echter, kende Raffles en Brand zeer wel — en daar hadden zij ook alle aanleiding toe, want het was niemand meer of minder dan de politiekapitein Allen Howard, een man van een jaar of vijftig, met een dik, opgezet gezicht, en van een kleur, die er twijfel aan deed rijzen, of hijzelf het met de drooglegging van zijn land wel zoo nauw nam. Een paar malen had deze heer hun weg gekruist met groot nadeel voor hem zelf, want het was een openbaar geheim, dat hij niet tot de schrandersten behoorde, en men ging zelfs zoo ver, hier en daar, dat men zijn handhaven toeschreef aan geheimzinnige machten en invloeden, die niet van de beste soort waren. Politiekapitein Howard was lid van de Marine Club, en scheen nog al wat vrienden te hebben, die bijna allen van hun plaats opstonden toen hij naderde, met een breede glimlach op zijn dikke lippen, en den onbekenden jongeman aan zijn zijde.

— Mijne heeren, begon Howard met luide stem, terwijl hij met de rechterhand een plechtig gebaar maakte in de richting van zijn metgezel, ik vraag U verlof aan U voor te stellen, Graaf Sigmund, Friedrich von Waldhausen und Winnecke.

Hij haalde dadelijk zijn zakdoek te voorschijn

en wreef er zijn voorhoofd mee af.

Blijkbaar had het uitspreken van deze moeilijke Duitsche naam veel van zijn krachten gevergd.

Alle heeren bogen. En van hun plaatsje bij de leestafel af namen Raffles en Brand den nieuweling eens aandachtig van achter hun tijdschriften op. Want ofschoon Kapitein Howard den naam op vreeselijke wijze geradbraakt had, zoo wisten toch ook zij wel, dat zij toekwam aan een der rijkste renstalbezitters van Duitschland.

Raffles gaf Brand een wenk en stond op om langzaam op het groepje toe te gaan. Hij werd onmiddellijk voorgesteld als Graaf Duhamel uit Lion.

— Zijt gij misschien een zoon van Graaf Johan Waldhausen?

— Neen Graaf, Johan is mijn oom!

— Wel, dan doet het mij genoegen kennis met U te maken, hernam Raffles glimlachend terwijl hij hem de hand toestak. Ik ken Uw oom persoonlijk. Eenige keeren heb ik de eer gehad bij hem op een jachtpartij te worden uitgenoodigd. Eerlijk gezegd, wist ik niet, dat hij een neef had van uw leeftijd.

— Ik heb nooit een wit voetje bij hem kunnen krijgen! zeide de graaf Waldhausen met een flauwe glimlach.

Daarbij keek hij Raffles doordringend aan. Toen vervolgde hij:

— Het doet mij genoegen van U te hooren, dat gij Oom Johan gekend hebt, Graaf! Ik hoop dat gij het mij zult vergeven, zoo onverhoeds bij U binnen te vallen, maar — ik ben pas eenige dagen in Amerika, ik ben hierheen gestuurd om mijn studie te voltooien, ik heb hier volstrekt geen vrienden natuurlijk, behalve dan onzen beminnelijken politiekapitein, die zich wel over mij heeft willen ontfermen. Daarvoor ben ik hem zeer dankbaar.

— Het heeft niets te beteekenen Graaf, riep Kapitein Howard uit, maar met een glans van blijden trots op zijn rood gelaat, nu hij de man was geweest die een authentieken Duitschen graaf temidden van deze Amerikaansche, weliswaar schatrijke, maar natuurlijk niet adellijke jongelui had gebracht.

— Mijnheer de Graaf is onbekend in deze stad? vroeg Raffles weer.

— Vier jaar geleden ben ik hier voor een paar maanden geweest!

— Dan hebt gij dus in uw eigen vaderland

zulk uitmuntend Engelsch leeren spreken?

— Mijn moeder is een Engelsche, Graaf, antwoordde von Waldhausen eenvoudig.

— Dat verklaart alles! Ik hoop dat gij u hier thuis zult gevoelen! riep Brand uit en daarop begaf hij zich met een buiging weer naar zijn plaats. En juist toen hij ging zitten zag hij, dat Sinclair, die pas kort geleden tot het lidmaatschap was toegelaten, de zaal binnentrad. Von Waldhausen werd ook aan de andere heeren voorgesteld en spoedig werd het gesprek algemeen. Het liep hoofdzakelijk over vrouwen, paarden en het tooneel — onderwerpen die in alle clubs over de geheele wereld gangbaar zijn.

Graaf von Waldhausen scheen een uitmuntend prater te zijn, geestig, onderhoudend, zeer bereisd. Sinclair was op eenigen afstand gaan zitten, en hij was de eenige die niet aan het gesprek deelnam. Hij zat daar in een hoekje, en was blijkbaar in diepe gedachten verdiept. Maar het bleek wel dat hij goed zijn oogen gebruikte want nauwelijks stond Howard op teneinde met een zijner beste vrienden een partij biljard te gaan spelen, of hij haalde hem met een paar stappen in, en toen zeide hij op fluisterenden toon:

— Chef, ik zou gaarne een paar woorden met U wisselen.

De politie kapitein stond stil en keek den detective vragend aan.

— Ik wilde gaan biljarten, Sinclair. Is het van zooveel belang dat je me te zeggen hebt?

— In ieder geval van nog meer belang dan een partij biljard, chef! Laten we hier even binnengaan, het is hier rustig en wij zullen niet gestoord worden. Inderdaad bevond zich op dat oogenblik niemand in de zeer groote biljardzaal, en toen zij nu met de ruggen tegen een der groote tafels leunden, konden zij door de geopende deur de conversatiezaal overzien, en zachtjes met elkander praten, zonder eenige vrees te worden beluisterd.

Sinclair had zijn blik strak op Graaf van Waldhausen gericht en begon nu op zachten toon:

— Gij hebt immers dien jongen Duitschen Graaf voor het eerst gezien?

— Eergisteren!

— Had hij introductiebrieven bij zich? —

— Dat spreekt vanzelf.

— Hebt gij die gezien?

— Ook dat! En ik kan je zeggen dat ze afkomstig waren van leden der allereerste, hooggeplaatste, Duitsche geslachten.

Het gezicht van Sinclair zag er uit, alsof hij wel iets naders wilde weten met betrekking tot de kennis van het Duitsch van zijnen chef,

maar hij weerhield die opmerking, en Howard vroeg reeds weder:

— Ik zou wel eens willen weten waarom je me dat allemaal vraagt, Sinclair?

Sinclair bestudeerde een kort oogenblik zijn vierkante, platte nagels voor hij antwoord gaf:

— Misschien ligt het aan mij, en valt het toe te schrijven aan wat zenuwachtigheid chef, maar ik moet U bekennen dat ik sedert eenige weken een afkeer heb van Duitschers — en vooral van Duitse graven! Met name wanneer die Duitse graven spreken met een Spaansch accent, heb ik een broertje aan dood!

Howard keek zijn detective met zijn kleine zwarte oogjes stomverbaasd aan, en vroeg toen bot:

— Zeg eens, Sinclair — scheelt het je in je hoofd?

— Ik geloof dat ik over mijn hersens niet te klagen heb, chef, antwoordde Sinclair geprikkeld. Ik wil U er echter op wijzen, dat Mijnheer Donohue mij persoonlijk een opdracht heeft gegeven van het grootste gewicht, waarover ik niet verder mag uitweiden, maar die een uitvinding betreffen van — ik mag wel zeggen van nationale beteekenis.

— Maar wat voor den duivel?..... wilde Howard ongeduldig uitbarsten.

— Spreek zachter, legde Sinclair hem haastig het stilzwijgen op, zij behoeven ons in de conversatiezaal niet te hooren. Ik vrees dat ik al te ver ga, als ik U zeg, dat het hier de uitvinding betreft van een nieuw oorlogswapen, waarvan de plannen pas gereed zijn gekomen. Ik zal wel niet nader behoeven toe te lichten, van hoe bijzonder groote waarde die plannen zouden zijn voor — ieder ander land!

— Voor Spanje ook? vroeg Howard spottend. Hij heeft immers een Spaansch accent.

— Ik vestig er uw aandacht op, Mijnheer Howard, dat er in Mexico, Brazilië, Argentinië, Chili en de andere „Latijnsch-Amerikaansche” staten eveneens Spaansch wordt gesproken! antwoordde Sinclair fijntjes.

Howard werd zoo mogelijk nog een beetje rooder, vloekte iets binnensmonds, en gromde toen:

— Je praat wartaal! Zijn introductiebrieven dan? Vergeet je die?

— Ik vergeet niets, chef. Ik beschuldig ook niemand — ik waarschuw alleen maar. Duitse graven in Duitschland — ik wil daar niets van zeggen! Zij zijn daar volkomen op hun plaats en kunnen onmogelijk gerechtvaardigden argwaan wekken. Maar een Duitse Graaf in Amerika — wacht eens wat! Dat klinkt mij altijd verdacht in de ooren.

— Maar het is nonsens, kreunde Howard

Waarom zou een Spanjaard, een Mexicaan, een Braziliaan zich voor een Duitscher uitgeven ?

— Om des te minder achterdocht te wekken.

— Maar hij spreekt het Duitsch onberispelijk !

— Hoe weet U dat ? Is U zelf een Duitscher ?

In zijn laatste stellingen teruggedrongen liet Howard alleen nog maar een soort van gekreun hooren, terwijl hij zijn blikken vestigde op zijn beschermeling, die in druk gesprek was met twee van zijn nieuwe vrienden.

— U zult mij wel toestaan, chef, dat ik den man met zijn onberispelijk Duitsch en zijn Spaansch accent een weinig in het oog houd ? ging Sinclair voort.

— Je wilt hem bespioneeren ? zeide de Kapitein verschrikt.

— Dat is een hard woord ! Laten we liever zeggen — dat ik op hem zal letten. Ik beloof U dat ik daartoe mijn beste mannen zal gebruiken en dat het volstrekt niet in het oog zal vallen.

— Sinclair, als je me compromitteert, als je me belachelijk maakt . . . . . dreigde Howard. En weer moest zijn zakdoek hem te hulp komen.

— Dan verdwijn ik voorgoed uit uw gezichtskring, chef, beloofde de jonge detective glimlachend. Maak U vooral niet ongerust ! Ik doe alleen mijn plicht ! Ik weet dat Mijnheer Donohue vrees koestert, dat op de een of andere wijze het bestaan van de plannen der nieuwste uitvinding bekend zal worden. Mogelijk is zijn vrees geheel ongegrond, maar wie kan het hem kwalijk nemen, dat hij desniettemin zijn maatregelen neemt, nu het een zaak van zulk een buitengewoon groot belang betreft ? En ik wil wel bekennen dat hij mij heeft aangestoken met zijn onrust.

Howard maakte een gebaar, waarmede hij wilde uitdrukken, dat hij alle verantwoordelijkheid op den detective schoof en zeide daarop :

— Je moet het dan maar zelf weten, mijn waarde. Maar ik waarschuw je, en ik verzoek je vriendelijk, je naderhand wel te willen herinneren, dat ik getracht heb je van je dwaze plannen en je argwaan af te brengen.

En met deze woorden wendde de politiekapitein zich knorrend van hem af, en wenkte zijn vriend, voor het volgens hem noodeloos uitgestelde partijtje.

Raffles en Brand hadden gedurende dit gesprek de groote leestafel verlaten en postgevat bij een der tusschendeuren. Brand had daarbij gezien hoe de groote Avonturier geen oog afwendde van het gelaat der beide sprekers, die zij echter onmogelijk hadden kunnen verstaan.

Maar niet zoodra hadden de beide politiemannen elkander verlaten of Raffles vatte Brand onder den arm en leidde hem naar een hoekje van het groote vertrek. Een Brand zag, ofschoon hij er den aard niet van kon bevroeden, tot zijn verwondering een gespannen, ja zelfs harden trek op het gelaat van zijn vriend. — Toen zij buiten het gehoor van de overige leden waren begon Brand :

— Heb je mij iets bijzonders te zeggen, dat je mij naar dezen afgelegen hoek meetroont ?

— Ja, Brand, Ik heb daareven iets zeer belangwekkends ontdekt.

— Wat dan ?

— Heb je Howard en Sinclair samen gezien ?

— Welzeker. Zij spraken met elkaar in de biljardzaal, maar ik heb geen woord verstaan van wat zij zeiden.

— Ik evenmin — en toch kan ik je bijna woordelijk herhalen, waarover zij het hadden.

De oogen van Brand schitterden toen hij zachtjes vroeg :

— Je bekende kunst ?

— Mijn kunst is het aflezen van de lippen, antwoordde Raffles glimlachend. En het is maar goed, dat ik die steeds heb aangekweekt, — na lange jaren, komt zij mij weer te pas. Nog altijd kan ik op een afstand van bijna twintig meter zien wat iemand zegt.

— Uitmuntend ! En waarover hadden onze natuurlijke vijanden het dan wel ?

— Kom nog eens wat dicht bij mij, want ik moet zeer zacht spreken.

Brand bracht zijn gelaat nog wat dicht bij dat van Raffles, en deze begon, nauwelijks hoorbaar :

— Naar het schijnt, wantrouwt onze vriend Sinclair dien jongen, Duitschen Graaf ! Hij verwijt hem onder meer een Spaansch accent.

— Spaansch ? herhaalde Brand verbluft. Goede hemel . . . . .

— Praat niet zoo hard, en toom je verbazing wat in ! Je moet weten, dat er in dit land niet lang geleden een nieuw moordtuig vervaardigd is, dat wil zeggen alleen nog maar op papier, en de plannen daarvan schijnen bij Donohue te berusten. Dat wil zeggen bij den man die de nieuwe uitvinding misschien bij duizenden tegelijk gaat aanmaken. Maar ook voor anderen zouden die plannen van de allergrootste waarde zijn, en het moet ons volstrekt niet verwonderen, dat er stoutmoedige lieden gevonden worden die ze gaarne in hun bezit zouden hebben.

— Dus je gelooft . . . . . ?

— Ik geloof niets ! viel Raffles hem in de rede. Ik herhaal je slechts wat Sinclair gelooft. Wat Howard aangaat — die zweert bij zijn

Duitscher. Hij haalde de brieven van aanbeveling aan, die moeten zijn onderteekend door hooggeplaatste Duitschers.

— Dus als ik het goed begrijp, dan zou die von Waldhausen een namaak-Duitscher moeten zijn, die het op wapenplannen voorzien heeft ?

— Altijd — volgens Sinclair.

— En wat raakt ons dat nu eigenlijk ?

— Het raakt ons in zooverre, dat wij, als wij het niet al te dom aanleggen, ditmaal een geweldige slag kunnen slaan, groter dan ooit ! In nieuwe moordwerktuigen, mijn waarde Brand, is op het oogenblik een geweldige hausse. Wij moeten dit dus eens nauwkeurig napluizen en op onzen beurt dien graaf eens

bestudeeren !

— Maar is het van dien man, wat hij dan ook mag zijn, geen dolzinnige dwaasheid, te willen trachten, die plannen in zijn handen te krijgen ?

— En dat vraag jij ? vroeg Raffles verwonderd. Hebben wij niet weleens iets dergelijks gedaan al was het dan uit een andere beweegredenen ? Brand, ik kan je niet zeggen hoe deze zaak mij aantrekt. Hier kunnen wij weer eens brein tegen brein plaatsens, ons meten met een gelijkwaardigen tegenstander ! En nu voorloopig genoeg hierover ! Men wenkt ons van de groote tafel ! En Graaf von Waldhausen met het Spaansche accent wenkt het hardst.

**Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de D U B E C Cigaretten.**

HOOFDSTUK IV.

DE VERLOREN ZAKDOEK.

Nogmaals waren twee dagen verlopen. Een der kleine feestzalen in de woning van Donohue was helder verlicht. Er werd een kleine danspartij gegeven.

Twee dagen tevoren had Mevrouw Donohue de nieuwe gouvernante in dienst genomen, die nu aan de zijde van de vrouw des huizes en haar oudste dochter de honneurs waarnam.

En inderdaad was zij een gouvernante van goeden huize. Want wel was zij zeer schoon, en trok reeds daardoor de aandacht, maar toch was zij smaakvol hoewel zeer eenvoudig gekleed, als een vrouw die weet waar haar plaats is. Het prachtige, zwarte haar was eenvoudig glad over het hoofd gestreken. Miss Edith Bright had een zeer sierlijke, voor een Amerikaansche bijzonder gevulde gestalte. Zij hield zich bescheiden op den achtergrond, ondanks de moeite van vele heeren haar in het gesprek te betrekken. Mevrouw Donohue stelde deze houding zeer op prijs, en raakte niet uitgepraat over de goede hoedanigheden van haar nieuwe gouvernante, haar bescheidenheid, haar tact om met de kinderen om te gaan, haar groote kennis en haar muzikale talenten.

Onder de gasten bevonden zich dien avond ook Sinclair en Graaf von Waldhausen. De jonge Duitscher scheen dadelijk onder den indruk te zijn gekomen van de bevalligheden van Miss Bright en trachtte eenige keeren niet zonder moeite een gesprek met haar aan te knopen.

Tijdens een van die gesprekken was Sinclair naderbij gekomen met een leeg theekopje in de hand. Dadelijk wendde zich Miss Bright tot den jongen detective en vroeg met een bevoorrend lachje :

— Mag ik U nog eens bedienen, Mijnheer Sinclair ? Heb ik het goed onthouden dat gij student in de medicijnen zijt ?

— Ik vrees dat ik U een teleurstelling moet bereiden, Miss. Ik ben maar een simpel detective, antwoordde Sinclair glimlachend.

De oogen van Miss Bright schitterden opgewekt, toen zij zeide, alvorens naar de theetafel te begeven :

— Dan oefent U een heel belangwekkend beroep uit. Daar moet U mij spoedig eens van vertellen.

Op dat oogenblik werd Graaf Siegmund zachtjes aan den mouw getrokken door een jong vlasblond meisje, dat pruilend zei :

— Ik vind U niets aardig Graaf. U schijnt

heelemaal te zijn vergeten, dat U mij deze dans had beloofd.

— Ik vraag U duizendmaal om verschooning, lieve juffrouw ! zeide de jonge graaf verschrikt. Ik heb niet gehoord dat de vorige dans al was afgelopen. Natuurlijk zal het mij een eer en een genoegen zijn.....

Het paar verwijderde zich en Sinclair keek het eenige oogenblikken na. Toen kwam Miss Bright hem zijn kopje thee brengen. De jonge detective hield een oogenblik haar kleine hand vast en bekeek de prachtige ringen en de armband die haar pols versierden. Snel trok de jonge vrouw haar hand terug.

Sinclair had de vlugge beweging opgemerkt.

— U heeft daar een prachtig stel armbanden, Juffrouw Bright, zeide hij vol bewondering. Zoo vindt men ze zelfs te New-York niet veel.

— Een geschenk van mijn vroegere meesteres zeide de gouvernante kortaf. Even zwegen beiden. Toen hernam Sinclair zijn doordringende oogen op het gelaat van het jonge meisje gevestigd :

— Gij zijt zeker lang buitenslands geweest ?

— Eenige jaren, Mijnheer, waarom vraagt ge dat ?

— Omdat Uw Engelsch in den vreemde blijkbaar iets van zuiverheid heeft ingeboet. Maar zoo gaat het als men het vaderland den rug toekent, nietwaar ?

Miss Bright antwoordde niet dadelijk. Zij hield haar oogen naar den grond gericht zoodat Sinclair niet kon zien wat er in haar omging. Uit de naburige zaal klonk jazz-muziek. Het werd op onverschilligen toon voortgezekt.

Toen kwamen er weer eenige gasten en Sinclair verwijderde zich met een buiging. Hij slenterde wat door de danszaal, en zag voor een der deuren Mijnheer Donohue staan, die opgewekt het dansen gade sloeg. Blijkbaar was hij verheugd voor eenige korte oogenblikken zijn zakelijke zorgen van zich af te kunnen werpen. Sinclair aarzelde even, ging op hem toe en vroeg zacht :

—Neem me niet kwalijk, mijnheer Donohue— is mevrouw tevreden over haar nieuwe gouvernante ?

— Meer dan tevreden mijn waarde Sinclair, antwoordde de wapenfabrikant. De kinderen dwepen met haar, — en niet alleen de jongste ! Hoe vraagt gij dat zoo ? Gij vat mijn instructies toch niet al te letterlijk op ?

— Wat bedoelt u daarmee, mijnheer Dono.

hue ?

— Wel, gij zult toch niet wel zoo dwaas zijn, uw ijver al te ver door te drijven, en de nieuwe gouvernante van mijn vrouw te verdenken ? Zij heeft uitstekende getuigschriften — en al was dat niet zoo — wat zou zij kunnen zoeken in mijn huis ? Zij zal toch niet zoo dom zijn om te veronderstellen dat ik zulke kostbare stukken in mijn huis bewaar ?

Sinclair schudde ontkennend het hoofd. Dat denk ik niet, mijnheer, maar men kan nooit te voorzichtig zijn. Die vrouw is van een zeldzame schoonheid, — en een mooie vrouw is almachtig, en menigmaal gevaarlijker dan een half dozijn van de slimste mannen.

De wapenfabrikant knikte glimlachend en zei :

— Dat geef ik toe. Intusschen — gij zoudt tijd en moeite verspillen, door Miss Bright te verdenken. En nu moet je mij excuseeren — ik bemerk daar dat mijn vrouw mij wenkt, en al behoort ze niet meer tot de allerschoonste — ze is toch nog gevaarlijk genoeg !

Met een hoofdknik verwijderde de gastheer zich en Sinclair liep door.

Intusschen was het in het hoekje waar de thee werd geschonken weer rustiger geworden. Alle gasten bevonden zich in de dansaal. Maar na eenigen tijd werd een portière ter zijde geslagen en Graaf Siegmund von Waldhausen trad binnen. Hij wierp een vluggen blik om zich heen, om zich te overtuigen dat Miss Bright alleen was, kwam haastig op haar toe en vroeg op zachten toon en in het Spaansch ditmaal :

— Ben je alleen ?

— Ja ! antwoordde de jonge vrouw.

— Is die ezelachtige detective weg ?

— Ik zou maar niet op dien toon over hem spreken ! Hij koestert argwaan !

— Komaan, dat kan ik niet gelooven ! Waarom zou hij dat doen ?

— Ik was zoo dom geweest mijn ringen en armbanden aan te houden. Natuurlijk vielen hem die dadelijk op. Hij scheen het maar half te gelooven toen ik zei, dat het een geschenk van een vroegere meesteres was. En dus moet hij wel gedacht hebben dat ik voor een gouvernante, bijzonder dure juweelen droeg.

De ander haalde de schouders op en zei :

— Dat beteekent niet veel ! Is er nog iets ?

— Hij heeft ook een opmerking gemaakt over mijn accent. Naar het schijnt spreek ik dat vervloekte Engelsch nog altijd niet volkomen onberispelijk — zooals de Amerikanen zelve het doen.

Nu krabde de jongeman zich toch achter de ooren en zei aarzelend :

— Dat is onaangenaam ! Het zou ons lastig kunnen worden als een detective ons begint te verdenken !

— Ik moet zekerheid hebben ! fluisterde de vrouw. Ik durf niet verder gaan met onze plannen, tenzij ik weet waaraan ik mij te houden heb.

— En op welke wijze wil je die zekerheid verschaffen ?

— O, dat kun je gerust aan mij overlaten ! Als hij mij of misschien wel ons beiden werkelijk verdenkt, dan zal hij zich gauw genoeg verraden ! En zeg mij nu vlug, Pablo, of jij zelf in die twee dagen vorderingen hebt gemaakt. De tijd dringt, en men mag ons niet te vaak bijeen zien.

— Ik heb niet te klagen, zeide de Mexicaansche spion tevreden. Ik heb kennis aangeknoopt met een paar jongelui van een bank — de bank, waar de mitrailleurplannen zorgvuldig in een van de safe's bewaard worden. Het zijn jongelui die veel houden van gesmokkelde drank, en die niet altijd matig zijn ! Zij worden tamelijk slecht betaald — mij dunkt dus dat de bodem geschikt is om het zaad te ontvangen, dat ik er in wil strooien.

— Zouden zij weten waar de plannen bewaard worden — nauwkeurig ?

— Dat heb ik nog niet durven vragen, dat moet je wel inzien. Dat zou misschien dadelijk alles bedorven hebben. Toch geloof ik wel dat ik op den goeden weg ben.

Juist op dat oogenblik werd de portière weer ter zijde geschoven en de twee samenzweerders gingen snel van elkander, maar toch niet zoo vlug, of Sinclair die zooeven was binnengetreden had hen fluisterend met elkaar zien spreken. Pablo Rovello nam een onverschillige houding aan en hield zich alsof hij een kopje thee was komen halen. Zonder een woord te spreken ging Sinclair weer verder. In de zaal werd nog druk gedanst. De gastheer echter had zich al terug getrokken.

Omstreeks elf uur kwam de gouvernante op haar beurt binnen om nog aan eenige dansen deel te nemen. Zij werd aan de theetafel afgelost door de vrouw des huizes. Aan dansers ontbrak het haar niet, want de heeren vochten met elkander om de eer, met haar te mogen rondzwieren.

De jonge vrouw hield haar zakdoek, fraai met kant omboord, in de linkerhand.

Sinclair bevond zich onder de toeschouwers, en ondanks zichzelf bleven zijn blikken met bewondering gevestigd op het schoone gelaat van de vrouw die hij verdacht. Nu eens verbeeldde hij zich dat hij dit ten onrechte deed, en nam reeds het besluit geen aandacht meer

aan haar te wijden, — althans niet in zijn hoedanigheid van detective — dan weder meende hij een snel gewisselden blik met den zoogenaamden Duitschen Graaf op te vangen, en nam hij het besluit, te blijven volharden bij zijn taak.

Weder kwam de jonge vrouw in de armen van haar cavalier voorbij dansen. Op een meter afstand van Sinclair viel de zakdoek uit de haar hand. Zij scheen dit echter niet te bemerken en danste luchtig verder. Sinclair schoot toe en raapte den zakdoek op.

Hij wachtte totdat de voortgang van den dans haar weder dichtbij hem zou brengen maar dat wachten schonk hem de gelegenheid het fijne batist te betasten, — en daarbij meende hij tusschen zijn vingertoppen iets kantigs, hoekigs te voelen. Hij keek scherp toe tot de gewaande gouvernante geheel aan het andere einde van de groote zaal was en vouwde toen de zakdoek haastig open. Er bevond zich een klein stukje papier in, dat eenige malen was opgevouwen. Sinclair trad er haastig mee terzijde, achter een palm, en ontvouwde het papiertje.

Het bevatte slechts deze drie woorden: „Heden nacht 3 uur.”

Vlug vouwde Sinclair het papiertje weer toe, deed het in den zakdoek, en begaf zich naar de plek waar hij zooeven stond.

Juist toen Miss Bright weer in zijn nabijheid kwam, zweeg de muziek. Zoodra haar danser zich met een buiging verwijderd had, trad Sinclair op haar toe en overhandigde haar den zakdoek met de woorden:

— Ik vraag u verschooning Miss — daareven zag ik dit fijne doekje uit uw hand vallen. Ik heb het aanstonds opgeraapt, uit vrees dat men er overheen zou loopen.

Onder het spreken hield hij het gelaat van

de spionne nauwkeurig in het oog.

De jonge vrouw nam hem met een eigenaardigen blik op, terwijl zij langzaam de hand naar het doekje uitstreekte. Haar stem trilde zelfs niet toen ze zeide:

— Ik dank u, mijnheer Sinclair. Ik ben erg aan dat zakdoekje gehecht.

Daarop knikte zij hem vluchtig toe en was het volgend oogenblik onder de gasten verdwenen. In een kleine zijzaal waar zich op dat oogenblik slechts zeer weinig personen bevonden, vond zij Pablo Rovello op haar wachten.

— Welnu? vroeg deze zachtjes, terwijl hij haastig op haar toetrad.

— Hij heeft den zakdoek opgeraapt, antwoordde de jonge vrouw even zacht. En nu zal hij mij zeker zijn nagegaan, om te zien voor wien hij eigenlijk bestemd was geweest.

Zij wikkelde het fijne batist los, nam er het papiertje uit, bekeek het aandachtig en vervolgde:

— Ik zie dat hij het ook heeft opengemaakt en gelezen. Kijk maar — het ragfijne draadje, dat ik aan twee tegenoverliggende hoeken had vastgemaakt, is verbroken! Je ziet dus wel dat ik gelijk had, toen ik zei dat we op onze hoede moesten zijn.

— En wat nu verder? drong de Mexicaan aan.

— Verder? Wel — als hij nu vannacht om drie uur in de buurt van dit huis zwerft, dan verdenkt hij ons, dan kunnen wij niet vrijelijk meer handelen, en — dan moet hij uit den weg worden geruimd. Wij kunnen bij onzen arbeid geen lastige toeschouwers verdragen.

De jonge vrouw had het op ijskouden toon gezegd, zonder dat haar mooie, diepe stem zelfs maar getrild had, zonder dat er een ooghaartje had bewogen.

HOOFDSTUK V.

DRIE UUR 'S NACHTS.

Sinclair nam omstreeks half twaalf afscheid van de gastvrouw. Hij had zijn plan reeds opgemaakt. Hij reed met zijn auto zoo vlug hij kon naar het hoofdbureau van politie, verzocht aanstonds Kapitein Howard te spreken stelde hen van zijn ervaringen op de hoogte, en vroeg twee agenten, die hem in geval van nood zouden moeten bijstaan.

— Je blijft dus bij je opvattingen? vroeg Howard op een toon, waarin spot en ongeloof klonken.

— Mij dunkt dat ik daar alle redenen heb!

antwoordde de detective koeltjes.

— En je denkt werkelijk dat zij vannacht om drie uur hun slag zullen slaan?

— Neen dat denk ik niet! Zij weten wel dat de plannen daar niet in huis zijn, maar bij een bank bewaard blijven.

— Welnu dan? Je kunt hen toch bezwaarlijk arresteren alleen omdat zij op zulk een verdacht uur een afspraakje met elkaar maken?

Sinclair haalde alleen maar de schouders op en zei:

— Daar denk ik natuurlijk niet aan. Maar

ik zal hen kunnen bespieden en dat is al veel waard. Gij schijnt nog altijd te gelooven, aan het Duitscherschap van uw beschermeling — ik echter durf wel zweren dat hij een Mexicaan is. Kan ik de agenten krijgen? —

— Ga je gang — maar je maakt je belachelijk! gromde Howard.

Sinclair zei niet eens meer wat, maar ging ging dadelijk weer heen, koos twee van zijn schranderste politiemannen uit, en reed met hen in zijn auto tot dicht bij het paleisachtige huis van Donohue.

Een der agenten werd aan de achterzijde geposteerd, terwijl de tweede last kreeg de voordeur nauwkeurig in het oog te houden. Alle drie de mannen verborgen zich zorgvuldig in een portiek, waar het volkomen duister was.

Het huis van den wapenfabrikant scheen langzamerhand uit te sterven tegen twee uur in den nacht. Telkens werd er hier of daar weer een licht uitgedraaid en om half drie schenen alle gasten verdwenen te zijn. De agent die voor het huis had postgevat, zag tenminste dat het licht in de vestibule werd uitgeknipt en hoorde duidelijk hoe de zware voordeur op slot werd gedaan, en van kettingen voorzien. Om kwart voor drie was het geheele huis in de diepste duisternis gedompeld. Neen, toch niet want op de tweede verdieping juist aan den kant van de zijstraat waar Sinclair zijn standplaats had gekozen, was een dun streepje licht zichtbaar, tusschen de gordijnhelften voor een der ramen. Sinclair kon dat raam zeer goed zien en wist dat het behoorde bij de slaapkamer van de gewaande gouvernante, die daarenboven ook nog een kleine salon tot haar beschikking had. Het kwam den wachtende detective voor dat het gordijn nu en dan heel eventjes bewoog. Misschien stond zij daarachter, de schoone gouvernante en wachtte op dien verdachten Duitschen Graaf, die zijn vrienden vooral onder de bankbedienden scheen te zoeken.

Hij hoopte vurig dat hij de gelegenheid zou krijgen het paar dien nacht van nabij te bespieden. Wellicht bracht hem dit op het goede spoor.

Plotseling, juist toen het op een naburige torenklok drie uur sloeg, meende Sinclair in de duisternis een man te zien naderen, die in een lange regenmantel was gehuld, en de rand van zijn hoed in de oogen had getrokken.

Met vlugge schreden, die hij zooveel mogelijk poogde te dempen, kwam hij door de zijstraat naderbij.

— Daar komt hij al aan! bromde Sinclair voor zich heen. Het papiertje in den zakdoek heeft dus niet gelogen.

Intusschen kwam de vreemdeling steeds nader, totdat hij eensklaps stilstond en een onderzoekende blik om zich heenwierp. Het volgende oogenblik was hij verdwenen alsof de aarde hem verzwolgen had.

Een oogenblikje stond Sinclair vrij verbluft te kijken. Toen viel het hem echter in dat zich niet ver van zijn schuilplaats ergens een lage tuindeur bevond, die maar zeer zelden werd gebruikt, en waarvan het slot door den regen wel stijf verroest moest zijn.

Zonder een oogenblikje te verliezen ging hij zijn beide agenten waarschuwen en beval hen, hem te volgen.

Eenige seconden daarna snelden de drie mannen door de thans geheel verlaten zijstraat, bereikten den tuinmuur, en volgden dien, totdat zij stil stonden voor een lage, stevige deur.

Sinclair ontstak zijn electriche lamp, bukte zich en bekeek het slot.

— Pas geolied! bromde hij. Ik geloof dat mijnheer de Graaf al eens meer van deze deur gebruik heeft gemaakt — en waarschijnlijk niet uitsluitend om met zijn schoone medeplichtige over mitrailleurs te spreken.

Hij richtte zich op en duwde zachtjes tegen de deur.

De man die zoeeven was binnengegaan scheen echter voorzichtig van aard te zijn, want hij had haar blijkbaar van binnen gesloten.

Sinclair krabde zich achter het oor en mat de hoogte van den muur. Hij was minstens twee meter hoog, en van boven met scherpe, ijzeren punten bezet.

— Dat is een zaak om goed te overdenken! bromde Sinclair, half binnensmonds. Natuurlijk zouden wij nu het recht hebben, en zelfs de plicht hier binnen te dringen, om dien nachtelijken bezoeker te arresteren. Maar ik had er heel wat voor over, als ik dat kon doen zonder het huis van mijnheer Donohue met geweld binnen te dringen. Aan de identiteit van de Mexicaansche plannendief behoef ik nu niet meer te twijfelen — en dat moet dan maar het zwaarste wegen! Help mij eens, mannen! Ik moet hier overheen en die kerel achterna!

Terwijl dit nu bij de kleine tuindeur voorviel, speelde zich in het huis zelf een tooneeltje af, hetwelk Sinclair niet weinig zou hebben verbaasd, indien hij er getuige van had kunnen zijn.

De man met den zwarten regenmantel, die zoo snel de kleine tuindeur had weten te openen, had die inderdaad weer achter zich gesloten, en daarna met snelle schreden een der breede paden in den tuin gevolgd, die naar de achterzijde van het heerenhuis voerden.

Daar gekomen bleef hij even staan luisteren, tensinde zich te overtuigen dat in het huis

iedereen ter ruste was. Hij mompelde binnensmonds :

— Alles slaapt ! Geen wonder, na zulk een vermoeide partij ! De bewoners zijn uitgeput van het dansen, van de wijn, en van het kwaadspreken ! Het is goed, dat ik zelf alleen heb toegezien !

Na deze overpeinzing haalde de man met de regenjas een tweede sleutel te voorschijn, waarvan het metaal glansde in het zachte schijnsel van de maan, die zooeven was doorgebroken.

Zonder aarzelen stak de indringer deze sleutel in het slot van een kleine achterdeur en opende haar zonder eenige moeite. Hij sloot ze geruischloos weer achter zich, maar ditmaal zonder den sleutel in het slot om te draaien.

Hij bevond zich nu aan het begin van een smalle gang, blijkbaar uitsluitend bestemd voor het bedienend personeel. Hij trok een paar lage vilten zolen uit een binnenzak, schoot ze aan, bond zich een masker voor het gelaat, en begon, zacht en voorzichtig als een kat, de trap op te klimmen die naar de hooger gelegen verdiepingen voerde.

— Hier moet het zijn, fluisterde hij, toen hij de tweede verdieping had bereikt. Vergis ik mij niet, dan heeft de schoone gouvernante daarginds haar kamer, ik zal die voorbij moeten — mijn doel ligt verder !

Op zijn vilten zolen liep hij geruischloos voort over den dikken looper. De gang liep over groote lengte evenwijdig met den achtergevel en maakte dan plotseling een rechten hoek om zich verder in dezelfde richting als de zijgevel uit te strekken. Juist aan het einde van het eene been van dien hoek, bevond zich de deur van de slaapkamer der gouvernante.

Bijna had de man met den mantel die deur bereikt, toen hij in de nachtelijke stilte gindsbuiten in den tuin het zachte gerucht van grint hoorde knarsend onder den voet van een man, die er wat al te haastig overheen liep.

De nachtelijke bezoeker stond stil alsof hij uit brons gegoten was. Hij scheen in beraad te zijn wat nu te doen. Maar lang zou zijn besluiteloosheid niet duren. Want eensklaps, op nog geen twee passen voor hem, werd de deur van de slaapkamer geopend.

Een vrouw stond op den drempel in een witten peignoir gehuld.

Achter haar baadde de kamer in licht, en de indringer zag hoe haar sierlijke gestalte zich tegen dien lichten achtergrond afteekende, als in de rand van een schilderij gevat.

Het moet echter aanstonds worden opgemerkt, dat de vrouw, behalve door haar verschijning, nog door iets anders indruk maakte

en dat wel op een zeer onaangename wijze.

Zij hield namelijk in de rechterhand, waaraan niet de minste trilling viel te bespeuren, een vrij grooten revolver, waarvan de blinkende loop met onmiskenbare nauwkeurigheid op het hoofd van den indringer gericht was.

En nu klonk haar stem, zacht en bevelend :

— Je handen op !

De indringer had volstrekt geen keus, en dus stak hij zijn handen langzaam in de hoogte. Zijn oogen glansden achter de gaten van het zwarte masker.

— Kom binnen ! beval de gouvernante.

Zij ging een paar passen achteruit om den bezoeker doorgang te verleen, maar zonder dat de revolver een oogenblik uit de richting week. De man trad het vertrek binnen, en deed met een hand de deur achter zich dicht. Enkele seconden stonden zij nu zwijgend tegenover elkaar totdat de Mexicaansche spionne begon :

— Gij zijt een inbreker ?

— Om u te dienen Miss, antwoordde de indringer op den hoffelijksten toon van de wereld.

— En — was mijn kamer soms het doel van uw tocht ?

— Geenszins ! vervolgde de inbreker, steeds even kalm en beleefd. Ik heb gehoord dat uw juweelen van groote waarde zijn, maar ik vergrijp mij liever niet aan het bezit eener vrouw, vooral als zij jong en schoon en vreemdelinge is !

— Een vreemdelinge ? Waarom zegt hij dat ? zeide de vrouw op scherpen toon. En waarom denkt gij dat ?

— Ik kan het hooren aan uw accent, Madame U is een Mexicaansche — of een Spaansche !

Slechts even scheen de revolver te trillen, toen was de kleine hand weer even onbewegelijk als te voren.

— En — weet gij soms nog meer ? vroeg de spionne langzaam.

— Neen, madame. Voorloopig tenminste niet.

De mooie, donkere oogen van de Mexicaansche hadden een boosaardige, dreigende uitdrukking gekregen, toen zij op kort afgebeten toon vroeg :

— Wie zijt gij ? Ik raad u aan om mij naar waarheid te antwoorden, want gij ziet wel dat ik de macht heb om u te dwingen.

— Ik zie het Signora, antwoordde de indringer kalm. Welnu dan — ik ben John Raffles. Ik betwijfel echter of gij in uw vaderland dien naam ooit hebt gehoord.

De jongevrouw deed een stap achteruit, en keek den ander met een blik van ongelooft aan.

— Welzeker spreekt men ook in mijn vaderland over u, mijnheer! zeide ze toen. Maar hoe kan ik weten of gij de waarheid spreekt?

— Het klinkt waarlijk niet hoffelijk Signora, antwoordde Raffles schouderophalend, maar ik hecht er volstrekt niet aan, of ge mij al dan niet gelooft!

— Maar wat komt ge hier dan doen? vroeg de jonge vrouw op zachten toon.

— Moet ik op die vraag werkelijk antwoorden? zeide Raffles spottend. Wat zou Raffles om drie uur in den nacht wel in het huis van een schatrijken wapenfabrikant komen doen?

Onder het spreken was hij langzaam naar het venster getreden. Zijn uiterst scherp gehoor had nu ergens in het huis een zwak gerucht vernomen.

— Gij zijt dus niet hier in huis gekomen om mij te bespionneeren? vroeg de Mexicaansche?

— Ik verzeker u van niet, Signora, antwoordde Raffles met een flauwen glimlach, en ik lieg nooit tegenover een vrouw, tenzij om mij uit een zeer moeilijke positie te verlossen — en dat geval doet zich thans niet voor.

— Gelooft ge dat mijnheer? vroeg de spionne schamper. Dacht gij soms dat ik geen gebruik zou durven maken van dit wapen? Ik verzeker u dat gij niet de eerste zoudt zijn dien ik heb neergeschoten. Iedere rechter zou mij trouwens vrij spreken, want ik zou gehandeld hebben in een staat van rechtmatige zelfverdediging. Gij hebt u daareven een woord laten ontvallen dat u misschien wel berouwen kon.

— Wat bedoelt gij, signora? vroeg Raffles op den vriendelijksten toon van de wereld.

— Ik bedoel dat daarginds een telefoon-toestel staat, dat ik het slechts ter hand behoef te nemen om de politie te waarschuwen en dat gij, John Raffles, een half uur later gearresteerd zoudt zijn — en dan waarschijnlijk voor goed genezen van de lust, om u te bemoeien met dingen die u niet aan gaan.

— Wat het telefoneeren aangaat, Senora, hernam Raffles beleefd, daaromtrent moet ge maar geen illusies koesteren.

— Wat wilt gij zeggen? vroeg de Spionne op scherpen toon.

— Ik wil zeggen, dat de draad van uw telefoon-toestel gedeeltelijk over den grond loopt! En dat ik, naast uw bureau staande, een mijner vilten schoenen heb uit gedaan en met den zeer scherpen, met ijzer beslagen kant van mijn gummihak den draad heb vernield!

De spionne beet zich op de lippen en ver-

bleekte.

Haar stem had een heeschen klank toen zij hernam:

— Ja, dan moet gij wel waarlijk Raffles in eigen persoon zijn!

Op dit oogenblik werd er op de gang nu heel duidelijk het geluid van zacht maar snel naderende voetstappen gehoord.

Schielijk wendde de spionne het hoofd naar de deur en siste:

— Wat is dat? Uw medeplichtige soms? Als dat waar is zal ik geen medelijden kennen maar u neerschieten.

— Geen medeplichtige, Senora! zeide Raffles heel zacht. Ik geef u mijn woord als gentleman dat ik evenmin als gij weet wie daar nadert.

— Stil eens... fluisterde de Mexicaansche, zou het misschien...

Vóór zij had uitgesproken werd de deur zachtjes geopend.

Het gelaat van Sinclair werd zichtbaar.

Zonder de revolver te laten zakken, wierp de jonge vrouw hem een snellen blik toe en wenkte hem toen om binnen te komen.

— Als ik mij niet vergis, mijnheer, zijt gij de detective Sinclair? vroeg zij, zonder moeite te doen om den spot in haar stem te verbergen.

— Die ben ik juffrouw, stamelde de detective, die niet goed wist hoe hij het had, want hij zag bij het heldere licht nu zeer goed, dat de gemaskerde man, die daar stond onmogelijk de gewaande Duitsche Graaf von Waldhausen kon zijn, want de man met het zijden masker en den zwarten regenmantel was zeker wel een half hoofd groter.

— Sta mij toe dat ik u voorstel aan mijnheer John Raffles, hernam de spionne ijskoud, terwijl zij in de richting knikte waar de Groote Avonturier onbewegelijk was blijven staan.

Sinclair deinsde een stap achteruit alsof hij een slag in het gelaat had gekregen.

— Meent ge dat werkelijk, juffrouw Bright? stotterde hij. Ik dacht... ik meende...

— Maar mijnheer Sinclair, hernam de Mexicaansche met voorgewende verbazing, ik moet toch aannemen dat gij dezen man hebt zien binnensluipen — Welke andere reden zou u in 's hemelsnaam in het holst van den nacht hier kunnen voeren? Ik moet toch aannemen dat gij hem gevolgd zijt?

De detective boog het hoofd.

Zijn gelaat had een verlegen uitdrukking.

Hij begreep nu wel dat hij zich moest vergist hebben, en dat zijn wantrouwen op dat eene punt althans ongegrond was. Deze man was stellig niet de beschermeling van Kapitein Howard! Of die nog zou komen, dat was een andere vraag, die hij echter niet kon beant-

woorden. Misschien was het wel degelijk een gewoon rendez vous geweest. Hoe dan ook — het toeval had hem hier den man in handen geleverd, naar wien bijna geheel Europa bij tusschenpoozen met heiligen ijver zocht, zonder hem ooit voor goed te kunnen grijpen! Welk een buitenkansje voor een Amerikaanschen politiemann, die maar al te vaak werd bespot en bescholden door de collega's en het publiek uit de oude wereld. En dat buitenkansje had hij dan toch aan deze vrouw te danken — wie zij dan ook was!

Hij had op zijn beurt zijn revolver getrokken en zijn stem klonk dreigend, toen hij zich tot Raffles wendde met de woorden:

— Gij zijt hier toch zeker niet ter wille van deze jongedame binnengedrongen?

— Tot mijn groot leedwezen moet ik op deze vraag ontkennend antwoorden, zeide Raffles op ironisch-hoffelijken toon.

— Waarom kwaamt gij dan?

— Om de brandkast van den wapenfabrikant Donohue te ledigen!

Een oogenblik bleef Sinclair na dit onverwachte antwoord sprakeloos den Grooten Avonturier aanstaren. Toen trad hij vastberaden op het telefoontoestel toe, en nam den hoorn:

— Verbind mij aanstands met het hoofdbureau van politie, juffrouw! zei hij bevelend.

Er kwam geen antwoord. Ongeduldig herhaalde de detective zijn vraag.

— Gij behoeft verder geen moeite te doen, mijnheer Sinclair, klonk de spottende stem van Raffles. De Senora zal u ook kunnen verklaren, dat het instrument dat gij daar vasthoudt, niet onberispelijk meer werkt!

Sinclair hief de hoorn op, waarvan het eind afgesneden draad nutteloos afhing. Hij bekeek het, alsof hij voor het eerst van zijn leven een telefoonhoorn in de hand hield.

En hij keek juist een seconde te lang!

Want Raffles was met een lenigen sprong bij hem, greep hem onverhoeds van achteren bij de armen, en liep nu, terwijl hij zich van den detective als van een schild bediende, achteruit naar een van de beiden openslaande ramen die uitkwamen op een lang balkon, dat zich over bijna de geheele breedte van den zijgevel uitstrekte.

Sinclair was ongetwijfeld een krachtig man, maar hij worstelde vruchteloos om zich te bevrijden uit dien ijzeren greep. En de spionne durfde niet schieten, uit vrees dat zij den detective zou raken, hetgeen al haar plannen in de war zou sturen.

Met van woede fonkelende oogen zag zij, hoe Raffles snel zijn slachtoffer met een hand losliet, met de andere tusschen de gordijnen

door bliksemsnel den knop van het balkonraam omdraaide, zonder een oog af te wenden van de nog altijd opgeheven revolver.

Een frissche luchtstroom kwam de kamer binnen.

Raffles zette een voet op het balkon.

Toen greep hij den ongelukkigen Sinclair nogmaals met beide handen vast, tilde hem van den grond, en wierp hem met reuzenkracht tegen de Mexicaansche aan, die door den schok het evenwicht verloor, en beiden rolden om en om, als omgeworpen kegels.

Raffles verloor geen tijd met het kijken naar een schouwspel, dat hem anders wellicht vermaakt zou hebben, maar snelde met groote lenige sprongen het balkon teneinde.

Juist tegenover dat einde, op een afstand van ruim drie meter, stond een dikke kastanjeboom, welks takken tot op een meter van de balkonrand reikten.

Raffles begreep dat zijn leven in gevaar verkeerde, en hij aarzelde dus geen oogenblik. Hij stapte op de smalle balustrade van het balkon, deed een sprong als van een panter, en wist een der dikke takken van den boom te grijpen.

De tak zwiepte onheilspellend onder zijn gewicht, maar hield het gelukkig uit. Raffles liet zich van tak tot tak omlaag glijden, totdat hij zich op den grond kon laten vallen.

Op datzelfde oogenblik klonken snel achter elkaar eenige schoten, terwijl de stem van den detective door de nachtelijke stilte klonk:

— Sta stil of ik schiet!

Een luide heldere lach uit de duisternis was het eenige antwoord. Raffles dacht niet aan stilstaan, maar liep snel als een haas naar de kleine tuindeur.

Daarachter echter hoorde hij stemmen. Het was duidelijk dat Sinclair hulp had meegebracht.

Hij moest snel handelen — er bleef hem geen keus.

Bliksemsnel trok hij de deur open, na vlug den sleutel in het slot te hebben omgedraaid. En vóór de beide agenten, die aan weerszijden van de deur de wacht hielden er op verdacht waren, had hij hen beiden met een meesterlijken kaakslag ter aarde gestrekt.

Weer klonken er een paar schoten, ditmaal echter blijkbaar in het wilde afgeschoten.

Heenstappend over de beide agenten, die versuft weder overeind begonnen te krabbelen, trok Raffles zijn hoed nog wat verder in de oogen en snelde de zijstraat uit.

Daar stond een auto op hem te wachten met Brand achter het stuurwiel. Raffles rende op het voertuig toe en sprong op de voorbank,

— Laat hem loopen wat je kunt, Brand! riep Raffles vroolijk. De zaak daarginds is mislukt — en de grond is hier meer dan warm!

Brand vroeg voorloopig geen nadere uitleggingen, maar bracht de auto snel in beweging.

En een half uur later was Raffles veilig en

wel in het kleine, eenzame landhuis niet ver van New York teruggekeerd, weliswaar zonder een cent van het geldelijk bezit van den wapenfabrikant — maar met een belangwekkende ervaring, en goede plannen voor de naaste toekomst rijker!

HOOFDSTUK VI.

HET NIEUWE DIENSTMEISJE.

Den volgenden morgen was Raffles vroeg weder op de been. Het avontuur van den vorigen nacht hield al zijn gedachten bezig. Wanneer hij zelf ook maar een oogenblik getwijfeld mocht hebben aan den waren aard van de gouvernante, dan zou hare handelwijze, maar vooral die van Sinclair hem daaromtrent wel hebben onderricht.

Sinclair was daar heel zeker niet voor hem, Raffles gekomen. Hij kwam er, in tegendeel, voor die vrouw met haar Spaansch accent. Waarom? Natuurlijk omdat hij eenig wantrouwen jegens haar koesterde. Wat zou hij anders om drie uur in den nacht juist in dat huis hebben gezocht?

Die vrouw speelde klaarblijkelijk een rol, Sinclair wilde den aard van die rol doorgronden — en Raffles, die haar reeds eerder gewantrouwd had, besloot hetzelfde te doen!

Het verbaasde Raffles volstrekt niet, dat de bladen den volgenden morgen niets vermeldden van de opzienbare gebeurtenissen, die zich den nacht tevoren hadden afgespeeld in het huis van den wapenfabrikant. Toch was er duchtig geschoten — en men had dat moeten hooren!

Het was duidelijk dat de politie de zaak voorloopig zoo geheim mogelijk wilde houden.

Allereerst wilde Raffles trachten te ontdekken, wat wel de reden kon zijn, dat de Mexicaansche om drie uur in den nacht nog op was, en in haar peignoir gekleed, en waarom juist op dat uur Sinclair verscheen. Toen hij Brand van zijn voornemens op de hoogte bracht, vroeg deze aanstonds:

— Zou Donohue haar na het gebeurde nog in dienst houden?

— Dat hangt er geheel van af, hoe Sinclair de zaak nu inziet. Hij heeft blijkbaar geloofd, dat zij daar was met een bepaald doel, dat het daglicht niet kan velen. Wat dat doel is — weet ik niet. Nu is het mogelijk dat hij van inzicht is veranderd, meenende, dat hij zich vergist had.

— Dus je denkt, dat Donohue haar niet zal wegsturen?

— Dat geloof ik haast niet. Ten eerste zijn er niet de minste bewijzen tegen haar — ten tweede is Mevrouw zeer op haar gesteld — en ten derde moet zij haar werk voortreffelijk verrichten. Zij zelve zal natuurlijk het gebeurde van dezen nacht uitbuiten om in een goed blaadje bij de Donohue's te komen. Immers moet Sinclair zelf bekennen, dat zij zich als een heldin heeft gedragen, en den beruchten Raffles het hoofd heeft durven bieden.

— Dat is ongetwijfeld zoo. Wat denk je van haar vriend, dien Duitschen Graaf?

— Ik vertrouw hem volstrekt niet! Het is zeker dat hij met die gouvernante in verstandhouding staat! Ik heb hem alleen tersluiks naar het theehoekje zien gaan, waar zij alleen was, en een oogenblikje later volgde Sinclair hem. Wacht eens even! Zou het mogelijk zijn, dat wij hier de reden moeten zoeken van dat nachtelijk bezoek van den detective?

Raffles verzonk een oogenblik in diep nadenken en vervolgde:

— Ook op de tea van gisteren heb ik hen een paar malen heel zacht met elkaar zien spreken, als zij meenden dat niemand op hen lette. Ik zeide je reeds dat ik op verren afstand aan de beweging van de lippen kan zien, wat twee menschen te bespreken hebben, en zoo heb ik dan ook een paar in de Spaansche taal gefluisterde woorden opgevangen, waarvan de beteekenis mij nu pas goed duidelijk wordt.

— Wat zeiden zij dan wel? vroeg Brand vol spanning.

— Ons Graafje verklaarde dat alles goed liep, en dat hij spoedig aan den slag dacht te kunnen gaan.

— Wat antwoordde zij daarop?

— Zij zeide, niet te gelooven dat „het” in huis was.

— Wat kan ze daarmee bedoeld hebben? vroeg Brand verwonderd.

— Dat weet ik niet — en toen wist ik het nog minder. Natuurlijk is hier sprake van een of ander voorwerp en als wij hier in het oog houden, dat we hier met twee Mexicanen te

doen hebben, dat wil zeggen, met de natuurlijke vijanden van den Yankee en dat er geruchten gaan, volgens welke Donohue binnenkort een splinternieuw vernielingswerktuig gaat fabriceren — dan slaan we de plank misschien niet zoo ver mis, als we eens aannemen, dat „het” niets ander beteekent, dan een of ander kostbaar plan, een werkteekening, misschien een eenvoudige schets! Maar zeker weet ik het niet!

— Maar zou je dan de politie niet op de hoogte brengen van je vermoedens?

Raffles haalde zijn wenkbrauwen zoo hoog mogelijk op en herhaalde langzaam:

— De politie op de hoogte brengen? Dat meen je toch zeker niet? Wat raakt mij het geknoei van die Mexicanen? Waarom zou ik mij moeten opwerpen als beschermer van dien Donohue? Een schandelijk rijke fabrikant van moordtuig? Een man dien ik zonder het minste gewetensbezwaar van wat overtollige schatten had willen ontdoen?

— Maar als je gelijk hebt, Edward, dan zou zulk een plan honderdduizenden, misschien wel miljoenen waard zijn!

Raffles wendde zijn klare, groote oogen, langzaam naar het opgewonden gezicht van Brand, die oogen begonnen op een zonderlinge wijze te tintelen, en hij zei afgemeten:

— Welzeker dat is zoo! Maar mijn waarde je brengt me daar op een schitterend denkbeeld!

In afwachting keek Brand naar die groote, lichtende oogen, maar het volgende oogenblik reeds was het gezicht van Raffles weer gesloten en raadselachtig als steeds. Maar hij begreep dat Raffles iets voornemens was — iets gevaarlijks, avontuurlijks!

Luchtig nu weer vervolgde de Groote Onbekende:

— Iedereen vege voor zijn eigen deur! zegt een populair spreekwoord, en dan is er, meen ik, nog een waarin sprake is van boontjes, die iedereen maar voor zichzelf moet doppen!

Sommige van die uitdrukkingen zijn werkelijk schilderachtig! En luister nu Brand — als ik dien diefstal kan voorkomen (aannemende natuurlijk dat er gestolen zal worden) dan zal ik dat doen, maar niet uit liefde voor mijnheer Donohue, geloof dat vooral niet! Ik betwijfel echter of wij onze maatregelen wel tijdig kunnen nemen. Het is echter een poging waard, en daarvoor is het nodig....

En weer hield hij plotseling op, en verzonk opnieuw in gedachten.

Maar eensklaps voelde Brand zich bij zijn arm grijpen en voor de etalage van een grooten papierwinkel trekken. Dit gesprek had namelijk plaats tijdens een ochtendwandeling naar een

der grootste parken der stad.

— Zoek je een boek? vroeg Brand verwonderd.

— Neen. Maar ik wil liever niet gezien worden en toch zelf zien. Kijk eens in de spiegelruit! Schuin achter ons loopt de edele nazaat van de von Waldhausens, innig gearmd met een jongeman, dien je je bepaald moet herinneren, want hij behoort tot het personeel van de Scheepvaart-Bank!

— Brand, herinner je, dat die vrouw tot dien Mexicaan zeide, niet te gelooven, dat „het” in huis was! Waarmee ze natuurlijk bedoelde het huis van Donohue. Natuurlijk is dat „het” iets zeer gewichtigs. Waar bewaart men zooiets, als men het niet thuis doet? Zeker niet in zijn fabriek, want dat is nog veel gevaarlijker, maar wel in de safe van een groot bankgebouw. Die bankbeambte is Philip Houston. Hij heeft destijds een nog al dubbelzinnige rol gespeeld, in die zwendelzaak van Claystone. Men heeft hem echter niets kunnen bewijzen. Hij speelt hoog, houdt er een dure vriendin op na, en drinkt — een prachtige vriend voor dien similie-Graaf. En bedenken wel, dat het op dit oogenblik reeds banktijd is!

Brand zeide niets. Hij zag nu zelf wel in, dat er verband moest bestaan tusschen de geheimzinnige plannen van die twee Mexicanen, en die vroege wandeling van een der avonturiers met dien bankbeambte, die toch zeker niet al te goed stond aangeschreven.

— Wij zullen hem volgen! zeide Raffles kortaf.

— En als Waldhausen, of hoe dan heet, je herkent?

— Wij zullen wel zorgen niet te dicht bij hen te komen.

De twee mannen verhaastten hun schreden, en staken niet zonder moeite de breede, druk bereeden avenue over, om het trottoir te bereiken, waar de verdachte Mexicaan en zijn nieuwe vriend wandelden.

Maar juist toen zij den voet op dit trottoir zouden zetten, zagen zij hoe Houston in de verte een taxi wenkte, die vlug kwam aanrijden en waar de twee vrienden instapten. Dadelijk reed de auto snel weg.

Raffles wierp een zoekende blik om zich heen, maar het noodlot wilde, dat er geen leege taxi's voorbijreden, en toen er eindelijk een kwam, begreep hij dat het veel te laat was, om nu de achtervolging nog voort te zetten.

Raffles en Brand liepen eenigen tijd zwiingend naast elkander voort, maar zoodra zij weer een stille plek bereikt hadden begon Raffles:

— Wij moeten eens logisch pogen te redeneeren. Wij nemen aan dat die Mexicaan iets

kwaads in den zin heeft, en dat wil uitvoeren met de hulp van zijn schoone medeplichtige in het huis van Donohue. Natuurlijk koos men opzettelijk een zeer mooie vrouw. Houston behoort tot de vrij geregelde gasten van Donohue. Hij moet haar dus al hebben gezien, en hij is er juist de man naar, zich door haar te laten betooieren. Haar verleidelijkheid en de vooruitzichten op een geweldig geldelijk gewin, kunnen hem zeer goed ten val hebben gebracht — of dat binnen zeer korten tijd doen. Nu zijn die Mexikaan en zijn helpster niet steeds samen, als Houston geslaagd is, zal hij dat maar aan een tegelijk kunnen mededeelen en die zal zich dan haasten zijn of haar medeplichtige te waarschuwen.

— Zeer logisch geredeneerd!

— Voor ons zou dus de taak zijn weggelegd, die waarschuwing te onderscheppen. Ik erken dat het niet zoo gemakkelijk zal gaan, hij kan haar telefoneeren, telegrafeeren, een briefje zenden, en dat moet hij doen onmiddellijk na den diefstal van het kostbare ding, dat hij wil hebben, want dat zal spoedig genoeg ontdekt worden, en hij zal het uiterste willen doen, tegen dien tijd de grens achter zich te hebben.

— Dat spreekt vanzelf. Wat wil je dan doen?

— Ik zou eens willen zien wat jij deed! antwoordde Raffles langzaam.

— Wat zou ik dan voor je moeten verrichten?

Er kwam een ondeugend licht in de oogen van Raffles, toen hij Brand eens van terzijde opnam, en toen als terloops vroeg:

— Hoe lang is het wel geleden dat je een vrouwenrol hebt moeten vervullen?

Brand verschoot van kleur en antwoordde:

— Een jaar of vier! Gelukkig ben ik daar nu wel wat te oud voor geworden.

— Volstrekt niet, antwoordde Raffles zeer bedaard. Integendeel — ik benijd je soms, je frissche jeugd, je gladde huid, je teedere kleur, je blauwe, schitterende...

— Houd in 's hemelsnaam op! Bespaar me die catalogus van mijn bevalligheden! riep Brand wanhopig. Is het je ernst?

— Volkomen ernst. Mevrouw Donohue heeft volstrekt een nieuw dienstmeisje nodig. En wij moeten in het huis van den wapenfabrikant iemand hebben, die de gangen van onze Mexicaansche op den voet kan nagaan.

— Maar ze hebben daar personeel in overvloed! verdedigde Brand zich wanhopig.

Maar bedenken eens hoe de griep zulk een klein legertje kan teisteren! ging Raffles onverstaanbaar voort. Je moet dit voor een goede zaak over hebben!

— Als het dan niet anders kan! Maar hoe

Mevrouw Donohue te bewegen mij in dienst te nemen?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— De zaak zou het vlugst haar beslag krijgen, als wij Donohue althans voor een deel in het geheim namen, ons uitgevend voor politieambten en hem duidelijk maakten, dat een van onze jongste, knapste agenten, met een huid als een perzik en....

— Edward, spaar me! Heb medelijden!

— Dat een jong agent, de rol zal spelen van een dienstbode, om de gangen van de zoogenaamde Miss Bright na te gaan. Daarbij zou ik echter wel genoodzaakt zijn, het doel te openbaren, — en dat zou tengevolge kunnen hebben, dat hij in zijn schrik het plan, of wat het dan is, naar een andere plek overbrengt, waardoor de geheele zaak in duigen zou vallen! Wanneer het mijn plan is, voor mij de kastanjes uit het vuur te laten halen door dien Mexicaan, dan behoor ik ook te zorgen, dat hij die kastanjes kan vinden op de plaats waar hij weet dat ze te braden liggen.

— Dit is een redeneering die ik volkomen kan volgen! zeide Brand. Maar wat dan?

De twee vrienden waren op een bank in het eenzaamste deel van het groote park gaan zitten. Raffles trok met zijn wandelstok figuurtjes in het fijne grind, en antwoordde pas na eenige oogenblikken:

— Ik weet met zekerheid, dat Mevrouw Donohue zich voor het aanwerven van nieuw personeel steeds tot hetzelfde plaatsingbureau wendt. Ik ken het adres daarvan. Zij is heel kieskeurig uitgevallen.

Nu moeten wij beginnen, te onderzoeken of er soms al een aanvraag bij dat bureau is ingekomen, want het is een feit dat de kwaal van den dag op dit oogenblik overal haar slachtoffers maakt. Misschien heeft ze wel om een noodhulp gevraagd! Ik zal zorgen voor uitnemende getuigschriften, zorg jij maar voor je uiterlijk! Kom Brand, het is jammer van het mooie weder, maar we moeten onmiddellijk aan den arbeid! Bedenk dat thans reeds iedere minuut kostbaar kan zijn! Uit alles blijkt dat Philip Houston zooals men dat noemt „rijp” is, en dan zou de bom wel eens kunnen barsten, alvorens wij onze ijzers in het vuur hebben.

De beide vrienden waren al opgesprongen, en verlieten haastig het park. Zij sprongen op een bus, verlieten die bij het eerste het beste station van de Tube, en zetten daarmede hun weg naar het zuiden voort, om pas weer uit te stappen bij de Veertiende straat.

— Wacht nu hier op mij, zeide Raffles zacht, want ik zal alleen op informatie uitgaan bij

het plaatsingbureau. Mocht het personeel van Mevrouw Donohue nog altijd voltallig zijn, ja, dan zullen wij een meer omslachtiger weg moeten inslaan. Ik ben niet gesteld op de griep, maar ik hoop toch dat ze ons ditmaal terwille zal zijn! Hier is een aardige lunchroom, daar kun je op mij wachten. Het kantoor is geen tien minuten loopens hier vandaan.

En Brand wachtte met het geduld, dat een langjarige omgang met Raffles hem wel had geleerd.

Na verloop van ruim een half uur, eerder nog dan Brand verwacht had, keerde Raffles weer terug en reeds door de groote spiegelruit zag Brand aan zijn opgewekt gelaat en de tinteling van zijn oogen, dat hij met goed nieuws terug keerde.

Het was een zeer stil uur, de lunchroom was bijna verlaten, en Raffles behoefde dan ook niet bang te zijn voor nieuwsgierige ooren, toen hij zich bij Brand neerzette en haastig begon, zoodra de buffetjuffrouw hem een kop chocolade had gebracht:

— Mijn jongen, het kon bijna niet mooier! De gelederen in den huize Donohue zijn schrikbarend gedund door de booze ziekte! Een huisknecht, de buttler, het linnenmeisje, en het dienstmeisje staan op de ziekenlijst.

Brand trok een tamelijk zuur gezicht, maar hij schikte zich spoedig in het onvermijdelijke en zeide:

— En wanneer word ik verwacht, arm slachtoffer van Mexicaansch geintrigeer?

— Oho — zoover zijn we nog niet, zeide Raffles lachend. Ik moet eerst voor je introducties gaan zorgen! En het moet vlug gebeuren, anders zou een ander je voor kunnen zijn.

Het gebeurde dan ook vlug, zelfs voor een man als Raffles, en twee uren later had Brand zich, voorzien van voortreffelijke getuigschriften, en op meesterlijke wijze vermomd, aangemeld bij het plaatsingsbureau en daar verklaard dat hij gaarne bij Mevrouw Donohue geplaatst zou willen worden.

En weer anderhalf uur later deed „Kitty” het aardige, hupsche, nieuwe dienstmeisje, als noodhulp haar intrede in den huize Donohue, en vervoegde zich bij den dikken kamerbediende, die tijdelijk de taak van buttler, zowel als huisknecht moest overnemen, haar met enkele woorden instrueerde, en daarbij niet kon nalaten, haar in de volle, blozende wangen te knijpen.

Brand was niet in het beste humeur, in den aanvang, en het had weinig gescheeld of hij had de kracht van zijn vuisten beproefd op de dikke tronie van het brutale heerschap.

Hij beheerschte zich echter, liet zich het kleine kamertje, heel boven in het huis wijzen, bracht daar zijn goed gesloten valies heen, en trad toen op het raam toe, vanwaar men een prachtig uitzicht had over een groot gedeelte van de lager gelegen stad.

Hij raadpleegde zijn horloge, ging de deur afsluiten, en trad opnieuw voor het venster.

Overburen waren er in het geheel niet. Het venster bevond zich aan de achterzijde van het huis en zag uit over den vrij grooten tuin, vervolgens over een zijtak van East River, tenslotte over het zeer groote plantsoen aan de overzijde daarvan.

Precies vier uur in den middag lette Brand nauwkeurig op, en keek met half dichtgeknepen oogen in westelijke richting over de huisdaken uit.

Hij slaakte een halfgesmoorde kreet van voldoening, toen hij heel in de verte een sterke lichtflikkering gewaar werd.

— Daar zit Raffles met zijn spiegel! bromde hij vergenoegd voor zich heen. Nu heet het opletten! Dat is het waarschuwingssein!

Hij zelf greep aanstonds een vrij groote toiletspiegel en opende het venster. De zon stond schuin op den achtergevel. En hij hield zich gereed.

Hij richtte eerst den spiegel zoodanig, dat de weerkaatste zonnestrallen, omstreeks een mijl verder bijna den top troffen van een ouderwetsch, smal huis, waar de korte lichtflikkering zoeven te zien was geweest. Hij hield den spiegel met den linkerhand onbeweeglijk in denzelfden stand en bedekte hem nu met korte of lange tusschenpoozen met de uitgespreide rechterhand.

En zoo ging het korte, in het Fransch geseinde gesprek.

— Ja, ik ben aangekomen, — geen moeilijkheden gehad, Brand? — In het minst niet!

— Let dan goed op! Tracht dan vanavond in haar kamer binnen te dringen, — Maar — als zij thuis is — ? — Zij is zeker niet thuis, want zij gaat mee naar de Opera. — Goed. — Wat moet ik in haar kamer doen? Snuffel haar secretaire door, waarin je wel een geheime afdeling zult vinden, maar doe het zoo dat er geen sporen van achterblijven.

— En als ik iets bijzonders vind? — Dan neem je er een afschrift van, en je deelt het mij vanavond nog mee. — Waar? — Bij den achtermuur, tien meter links van de woning van den chauffeur, boven de garage. — Waarom niet bij het tuinpoortje? — Omdat die van een nieuw slot is voorzien, zooals ik daareven heb opgemerkt. Hoe laat? — Precies om elf uur! Ik zal het bekende sein geven. — Afge-

sproken, tot elf uur dan.

Toen kwam het slotsignaal, ten bewijze dat het gesprek was afgelopen, en Brand begon haastig zijn valies uit te pakken, tot op het geheime vak na, waarin hij eenige dingen had meegenomen die men wel schaars zou vinden onder de bagage van een koket dienstmeisje.

Hij vond een uur later, zijn werk tot tevredenheid van Mevrouw Donohue te hebben verricht, in het dienstbodenvertrek een tamelijk mistroostig troepje bijeen, uit niet meer dan vier koppen bestaande, met inbegrip van den chauffeur en de zwaarlijvige keukenmeid. Men was daar zeer bevreesd, dat de griep nog verder om zich heen zou grijpen.

En vol belangstelling luisterde Brand opnieuw, zooals hij vroeger meermalen gedaan had, naar de zachte gesprekken van de dienstboden, die hun meesters niet spaarden, vooral niet, nu de butler zijn dreigende waarschuwend stem niet kon laten hooren. Binnen tien minuten wist Brand dat Raffles goed op de hoogte was geweest. Inderdaad zou de familie Donohue zich dien avond naar de Opera begeven, en „Miss Bright” was mede uitgenoodigd, voor de eerste maal. Zij moest dus met haar vleierende manieren wel geweldige vorderingen hebben gemaakt, in de gunst van de vrouw des huizes.

Het was dus een uitstekende gelegenheid voor Brand, zich te kwijten van de taak, die Raffles hem had opgedragen.

Reeds om negen uur, toen men het nieuwe meisje op haar dakkamertje waande, sloop hij naar het vertrek van de gouvernante, opende zonder de minste moeite de kamerdeur, sloot die weer, deed er de knip voor, en wendde zich onmiddelijk tot de secretaire.

Het was zeer duidelijk te merken, dat dit meubel hier oorspronkelijk niet thuis hoorde, en dus stellig was meegebracht door de Mexicaansche.

Brand haalde zijn fijne instrumenten te voorschijn, knielde bij het meubel neer, en zijn goeefende handen hadden binnen tien minuten een geheim vak ontdekt en geopend, hetwelk zich onder in het meubel bevond.

Het bevatte, behalve eenige brieven van zeer intiem karakter, een klein stukje papier, in een enveloppe gesloten, en dat met eenige rijen letters en cijfers was bedekt.

— Dat is natuurlijk de sleutel van hun geheimschrift! mompelde Brand voor zich heen. Hij haalde zijn blocnote te voorschijn en begon haastig maar zeer nauwkeurig den sleutel over te schrijven, waarop hij zorgvuldig alles weer op zijn plaats bergde, de secretaire sloot, waarvan geen enkel spoor van braak viel te bekennen, en het vertrek verliet.

Zeer tevreden met de vruchten van zijn onderzoek, begaf hij zich weer naar het bediendenvertrek, en wist zich daar de algemeene sympathie te verwerven, door eenige pakkende verhalen over vroegere meesteressen.

Eenige van Lord Lister's gezegden zijn : „Zeg mij, wie Uw vrienden zijn, en ik zal zeggen, wie gij zijt.”

„Zeg mij, dat gij „DUBEC” cigaretten rookt, en ik weet, dat gij smaak hebt.”

HOOFDSTUK VII.

ARRESTATIE EN ONTVLUCHTING.

De nacht ging voorbij zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Miss Edith Bright was met Mevrouw Donohue en haar dochter uit de Opera terug gekeerd, er was een zeer licht souper gebruikt en daarna hadden allen zich ter ruste begeven.

Brand was een paar malen binnen geweest en hij had niets bijzonders ontdekt, of het moest dan misschien zijn een zekere lichte zenuwachtigheid, die hij bij de gewaande gouvernante scheen op te merken.

Hij nam zich dus voor, een oog in het zeil te houden. Want het leek er veel op alsof de crisis snel naderde.

Haar medeplichtige was misschien dezen nacht nog iets van plan en waarschijnlijk wachtte zij op den uitslag van zijn onderneming en op zijn berichten.

Een oogenblik dacht Brand er aan Raffles snel op de hoogte te stellen van wat hij had opgemerkt, maar hij begreep toch wel, dat de Grootte Avonturier zelf zijn oogen goed zou openhouden. Daarenboven, Raffles had immers verklaard er niet aan te denken tusschenbeide te komen en alleen maar de vruchten te willen plukken van den arbeid dier Mexicaansche agenten!

En hij kon wel op zijn vingers uittellen, dat in dit geval Raffles er niet aan zou denken de Scheepvaart Bank te waarschuwen indien Philip Houston zich op het laatste oogenblik bedacht en terugdeinsde voor den diefstal — des te erger, maar Raffles zou zeker geen vinger uitsteken om het te beletten. Wel zou hij nauwkeurig acht slaan op de bewegingen van het misdadig drietal en het was nu eenmaal aan hem, Brand, opgedragen om een van die drie in het oog te houden.

Trouwens, hij lette scherp op, en ontdekte spoedig genoeg dat de Mexicaansche zich op den gewonen tijd ter ruste begaf. Het was dus duidelijk dat zij voor dezen nacht geen berichten verwachtte, op welke wijze dan ook.

Maar den volgenden morgen was Brand zeer vroeg uit de veeren, en het bleek al spoedig hoe verstandig hij daaraan had gedaan.

Hij was zoo dicht mogelijk in de buurt van de vestibule gebleven, en reeds om half acht in den morgen werd zijn ijver beloond, want toen werd er gebeld, en omdat de oude keukenmeid slecht ter been was en nog aan haar ontbijt, zoo snelde Brand zelf naar de voordeur en opende ze.

Op de stoep stond een jongen van een besteldienst. Zijn rijwiel leunde naast hem tegen het hek.

— Is hier een zekere Miss Bright in huis? vroeg de knoopenjongen.

— Jawel antwoordde Brand met zijn hoogste stem.

— Vraag jij dan eens of ze hier komt, want ik moet haar dit briefje geven.

— Geef het maar aan mij jongen, dat zal ik wel bezorgen.

— Neen, kindlief, dat zal niet gaan, want degen die het mij gegeven heeft, droeg me op, om het briefje vooral aan haar zelf en aan niemand anders ter hand te stellen, onder geen beding.

— Moet je soms antwoord meenemen?

— Dat moest ik! antwoordde de jongen.

— Wacht die mijnheer dan in de buurt?

— Ja, maar wat gaat jou dat aan! Ga jij nu juffrouw Bright maar halen, als ik je verzoeken mag, en gauw een beetje, want er is haast mede.

Brand begreep wel dat hij nu aanstonds moest handelen. Hij moest dat briefje tot iederen prijs in zijn bezit krijgen.

Hij greep dus den niets vermoedenden jongen in de borst, trok hem snel als de gedachte naar binnen en wierp de voordeur dicht.

De knaap was door deze onverwachte bejegening van dit schijnbaar zoo knap en teer dienstmeissje, zoo overbluft, dat hij er zelfs niet aan dacht tegenstand te bieden, toen Brand hem haastig den brief afnam dien hij al in de hand hield.

Brand hield hem een dreigenden vuist onder den neus en voegde toen den jongen met zijn gewone mannenstem toe:

— Geen kik of het zal je berouwen! Ga daar zoolang op die bank zitten!

Verbluft nam de jongen plaats op een van de fraai gesneden, eikenhouten banken die in de hall stonden. Brand opende haastig de enveloppe en haalde er een briefje uit. Het was zeer kort en in cijferschrift gesteld. Met behulp van de sleutel had Brand het echter spoedig onteijferd. Het bevatte slechts deze weinige woorden: „Ik heb een afschrift van het bewuste. Maak je gereed om nog vanmiddag terug te gaan. Ik wacht je op de afgesproken plek.”

Een trek van blijdschap gleed over het gelaat van Brand.

Maar nu scheen de jongen van den besteldienst tot het besef van zijn toestand te komen en zei brutaal :

— Wil je me nu eens zeggen wat die comédie beduidt? Ik durf niet teruggaan naar die mijnheer — hij zal zich niet kunnen begrijpen waar ik zoolang blijf.

Brand trad dicht voor den jongen en zei op dreigenden toon :

— Luister jij eens goed, vriendje! Dit briefje was bestemd voor een zeer gevaarlijke vrouw, en de man die het je gaf om het te bezorgen is een spion! Kijk maar — je ziet zelf dat het briefje in cijferschrift is gesteld.

Brand liet het briefje een oogenblik aan den jongen zien, die een uitroep van verbazing slaakte :

— Zou dat werkelijk zoo zijn, juffrouw? Of is u een man?

— Dat raakt je niet, kwaje rekel! Maar het is zoo — ik bedoel wat ik daareven zeide. Dus je vertelt me nu aanstonds waar die man je dat briefje ergens heeft gegeven en waar hij nu op je antwoord wacht!

— Zult u mij niet verraden als ik het u zeg?

— Dat beloof ik je! Integendeel — het zal je geen windeieren leggen, als ik je naam maar te weten kom.

— Nu dan, hij heeft me het briefje gegeven in het Wellington Hotel, in Park Avenue. Hij zei me dat ik onmiddellijk met het antwoord moest teruggekomen, omdat het een zaak van het grootste gewicht betrof.

— Wel bedankt voor die inlichting, jongen. En ga nu vlug met mij mee, je zult aanstonds wel vernemen waarom. En maak je maar niet ongerust, want je zult een ruime belooning ontvangen, zoo niet van de regeering, dan toch wel van iemand, die ik bijzonder goed ken.

Dit vooruitzicht scheen den knaap wel toe te lachen, tenminste hij volgde Brand gedwee, naar het bediendenvertrek, waar reeds eenige bedienden bijeen waren die tamelijk verbaasd opkeken.

— Luister jij eens vriend, zei Brand, terwijl hij zich tot den verwonderden huisknecht wendde. Houd dien jongen hier en zorg dat hij niet wekomt, voor ik terugkom.

— Waar is dat voor noodig? riep de huisknecht, zeer verbaasd. Wat moeten wij hier met dien knoopen zuigeling uitvoeren?

— Vraag niets, maar doe wat ik je zeg, of het zou je berouwen, snauwde Brand hem toe met zijn gewone stem, zoodat de huisknecht van schrik achteruit tuimelde. Als je maar weet dat ik van de politie ben. Hier gebleven en opgelet, totdat ik terugkom.

Met deze woorden snelde hij het bedienden-

vertrek weder uit en vloog de trappen op. De klok in de vestibule wees reeds acht uur aan.

Een oogenblik stond Brand in beraad.

Hij begreep wel dat hij Raffles zoo spoedig mogelijk moest waarschuwen dat hij het Wellington hotel in het oog moest houden. En dat moest onmiddellijk geschieden, want de zoogenaamde Duitsche Graaf zou waarschijnlijk al heel spoedig achterdocht krijgen, door het uitblijven van zijn boodschapper. Hij moest tot op de minuut hebben uitgerekend wanneer de knaap terug kon zijn.

Hij liep dus haastig op de telefoon toe, en nam het toestel van de haak. Het duurde niet lang of hij had zich met Raffles in verbinding gesteld, via Henderson, die had moeten achterblijven, teneinde eventueele boodschappen op te vangen.

En nu bleek het dat Raffles inderdaad dien morgen vroeg het huis reeds had verlaten teneinde op onderzoek uit te gaan. Hij had zich het eerst opgehouden in de buurt van het Scheepvaart Bank, die juist opende, maar waar hij volstrekt niets bijzonders had kunnen opmerken.

En sedert tien minuten over achten — het leek dus dat de klok in de hall achterliep, dat wil zeggen juist toen Brand begon te spreken, bevond hij zich in een klein wijnhuis tegenover het Badlington Hotel waar de gewaande Duitscher het eerst zijn intrek had genomen.

Brand schrok al dadelijk, want er ligt een vrij groote afstand tusschen het Badlington Hotel in de Vijfde Avenue, en het Wellington hotel in Park Avenue. Het was duidelijk dat de Mexicaansche agent dien laatsten nacht met opzet en om zijn spoor uit te wisschen van domicilie was verwisseld.

Hij begon dus haastig en op fluisterenden toon mede te deelen wat er geschied was, uit overmaat van voorzichtigheid in de geheime taal, die alleen Raffles, Henderson en hijzelf verstonden.

Maar den naam van een hotel kan men nu eenmaal moeilijk veranderen, in welke taal dan ook — en dat had bijna de geheele zaak doen mislukken.

Want toen Brand bijna gereed was, en op het punt het toestel weer op te hangen, hoorde zijn scherp oor achter zich eenig gerucht.

Menig ander zou zich dadelijk met een ruw verschrikte beweging hebben omgewend, maar Brand was opgevoed in de leerschool van den Grooten Avonturier, en hij wist zich uitstekend te beheerschen.

Steeds met zijn rug naar de trap staande, vanwaar het zachte gerucht kwam, en zachtjes

doorsprekend in den hoorn, ofschoon de verbinding al lang verbroken was, haalde hij zijn zakspiegeltje te voorschijn, en wierp er een snellen blik in.

Op de trap, ongeveer acht treden van anderen, stond Miss Bright stil, onbeweeglijk als een beeld en keek naar hem.

Het was duidelijk dat zij den naam van het hotel had gehoord, zoo drong het aanstonds tot hem door. Natuurlijk moest zij van te voren hebben geweten, waar haar medeplichtige zich ophield, en het moest wel haar achterdocht hebben gaande gemaakt dat nieuwe dienstmeisje daar zoo vroeg in den morgen in een onbegrijpelijke taal telefoneerde, en daarbij tot twee malen toe den naam van het bewuste hotel had genoemd.

Ten tweede male dien morgen zag Brand in, dat alleen snel en doortastend handelen hem hier redding kon brengen. Zijn leven was zeker geen cent meer waard, van het oogenblik dat het gevaarlijke caronje hem verdacht en hij zou dus moeten handelen volgens de spreuk waarin het heet: „de eerste klap is goud waard”

Hij bleef zoo nog heel even doorspreken, alsof hij niets gemerkt had van de nadering der gewaande gouvernante, liet toen eensklaps het toestel vallen, wendde zich om en was met twee groote sprongen aan den voet van de trap.

De Mexicaansche was een te schrandere vrouw om niet onmiddellijk in te zien, dat die spring in 't veld daar onder haar, zeker geen gewone dienstmaagd, maar waarschijnlijk heel iets anders en gevaarlijkers was.

Maar zij bleek tevens een vrouw te zijn die op heel wat dingen geprepareerd was.

Zij opende zeer snel de groote lederen tasch die zij in de hand droeg, dompelde er de hand in en toen die weer te voorschijn kwam was zij gewapend met een kleine browning.

Brand echter had die beweging wel voorzien en handelde er naar.

Hij kon juist hoog genoeg reiken om de vrouw om de enkels te vatten en zij, om haar evenwicht niet te verliezen, was wel genoodzaakt snel naar de trapleuning te grijpen en dat veranderde alles in haar nadeel.

Brand was onmiddellijk vier, vijf treden hooger, en nu kon zij onmogelijk meer op hem mikken, want hij stond al vlak voor haar, en toen zij de leuning weer los liet, greep hij tegelijk haar onderarm, en dwong haar de browning prijs te geven, die zonder veel leven te maken op den dikken looper viel.

— Neem me niet kwalijk, dat ik u heb laten schrikken, zeide het gewaande dienstmeisje zoetsappig, maar was dit kattebelletje misschien voor u bestemd? Ik kon er niet

goed uit wijs worden.

De Mexicaansche avonturierster was een vrouw, stellig moedig en ondernemend — maar ook nieuwsgierig. Ze wilde volstrekt weten wat er in dat briefje stond en strekte er dus onwillekeurig de hand naar uit.

Snel als de gedachte greep Brand ook die hand, er klonk een scherp, metaalachtig geluid, en de beide fraaie polsen van de Mexicaansche waren in keurige, blinkende boeien gevat.

Wit tot in de lippen en met een vertrokken gelaat, staarde zij het zoogenaamde dienstmeisje aan.

— Het deed mij leed, Miss, maar het ging niet anders, en ik was wel tot deze weinig galante geste genoodzaakt! Ik twijfel er geen oogenblik aan, of gij zoudt mij tot een zeef hebben geschoten als het dienstig had kunnen zijn om uw plannen te doen slagen. Ik heb gisteren reeds uw bureau doorzocht en daarin den sleutel gevonden van het geheimschrift dat gij en uw medeplichtige gebruiken. Ontkennen zou u dus niets baten! Zijt gij voornemens om rustig met mij mede te gaan?

De vrouw vroeg zelfs niets, of de man die haar zoo handig geboeid had van de politie was.

Volgens haar kon het onmogelijk iemand anders zijn.

Zij dacht zelfs geen seconde aan John Raffles.

Ook viel het haar niet in alarm te maken, want wat zou het haar hebben gebaat? Zij was doorzien, haar spel was uitgespeeld, en haar inedeplichtige zeker op ditzelfde oogenblik gearresteerd.

Juist toen zij tot deze slotsom was gekomen, ging de telefoon opnieuw over.

Haar bij de pols vattend trok Brand haar snel met zich mee naar beneden, bleef haar met de linkerhand in bedwang houden en nam de hoorn van de haak.

Het was Raffles, die sprak. Brand noemde snel het afgesproken wachtwoord, luisterde, en zeide nu en dan zelf iets in hun geheime taal.

— Ja zeker — geen vijf minuten geleden.... Ik heb haar nu stevig vast.... wat zeg je daar?.... Te laat?.... Was de vogel al verdwenen?.... Dat is een leelijk ding — dan is misschien alles verloren!.... Je gelooft van niet?.... Het is goed — ik zal je instructies nauwkeurig volgen! En ik hoop dat ze tot een goed einde mogen voeren.

De vrouw had met groote spanning toegeluisterd, en met gefronst voorhoofd, niets begrijpend van dat haastig gevoerde gesprek

in een vreemde taal.

Maar nu klonk er eindelijk gerucht beneden uit het bedienden vertrek.

Zonder zich een oogenblik te bedenken ontdeed Brand de vrouw tot haar groote verbazing weer van de boeien, en fluisterde haar toe :

— Ik zou als ik jou was maar gauw maken dat ik weg kwam, want je spel is hier nu toch bedorven kindlief !

De vrouw bleef een oogenblikje in beraad staan en vroeg toen heel zacht :

— Zeg, ben jij geen man van Sinclair ?

— Ik ? Geen sprake van ! Waar zie je me voor aan ?

En Brand wachtte geen verdere verklaringen af, maar wipte als een eekhoorn de trappen op en prees zich gelukkig dat de tijd van de lange rokken zoo lang geleden was.

„Miss Bright” echter had het briefje opge-raapt, bedekt met cijfers dat de zonderlinge dienstbode, bij ongeluk waarschijnlijk had

laten vallen, doorliep haastig den inhoud, greep het eerste het beste oogenblik aan waarop ze ongemerkt kon telefoneeren, kreeg volstrekt geen antwoord, en begon in allerijl haar vallies te pakken. Een uur daarna — het was toen pas tien uur in den morgen, verliet zij onder een voorwendsel het huis, vastbesloten om er nooit terug te keeren.

Zij riep zoo spoedig mogelijk een leege taxi aan, noemde den chauffeur een adres, en wierp zich toen met gefronst voorhoofd en op haar prachtige gepolijste nagels bijtend van ongeduld en spanning, achterover in de kussens.

Misschien zou haar woede nog heel wat grooter zijn geweest als zij had kunnen weten, dat haar auto op een afstand die nimmer kleiner werd dan vijftig meters gevolgd werd door een tweeden, waarin de zoogenaamde dienstbode gezeten was, die echter zijn vrouwenkleeren had afgeworpen en zich daarom des te opgewekter en ondernemender gevoelde.

Trof Lord Lister cigarettten aan op het bureau van een aristocraat, dan waren 't altijd .... „DUBEC” cigarettten.

HOOFDSTUK VIII.

WIE HET LAATST LACHT...

De auto van Brand had zeker nog geen kwartier gereden, toen zich gelijdelijk een tweede wagen naast den zijne kwam voegen, waarin twee personen zaten — en een daarvan was zeker wel zes voet, hetgeen men kon waarnemen, zelfs nu hij achter het stuurwiel was neergezeten.

Brand glimlachte. Raffles had zich uitmuntend vermomd, maar hij herkende toch dadelijk het grijze, bijna kaalhoofdige heertje naast den chauffeur in den snellen tweezitter den trouwen vriend, die zich wel zeer snel van uiterlijk moest hebben veranderd. Wat Henderson betreft, de brave kerel had zich de moeite getroost zijn gelaat een prachtige, bijna zuiver zwarte kleur te geven, en hij was zeker een magnifieke neger zooals hij daar zat in zijn keurige livrei, en den fraaien wagen behendig stuurde door het tamelijk dichte gedrang van de Veertiende straat, waarin zij zich nu bevonden.

Brand had een goeden chauffeur, die, aangeloofd door het vooruitzicht op een goeden fooi, de auto waarin de vluchtelingen zat — want zoo mocht men haar nu waarlijk wel noemen — niet toestond, de vijftig meters tusschenruimte met meer dan een handbreedte te overschrijden. Henderson op zijn beurt was vlak naast de auto van Brand komen rijden, zoodat het Raffles gemakkelijk viel met behulp van de vingertaal Brand haastig te seinen:

— Stap bij het eerste stopsein uit, en in onzen wagen! Houdt je gereed om je chauffeur te betalen.

Reeds een blok verder versperde een agent het verkeer, gelukkig ook aan de taxi van de Mexicaansche spionne.

Brand stapte uit, betaalde den chauffeur rijkelijk, en wipte toen in den ruimen tweezitter, die twee achterplaatsen had. Hij kon nu gemakkelijk met Raffles praten en zoodra de stroom van auto's zich dan ook weer in beweging had gezet begon hij:

— Waarom droeg je mij eigenlijk op haar te volgen? Wat hebben wij aan haar? Niet zij heeft immers de papieren — maar die zijn in handen van haar medeplichtige?

— Ongetwijfeld! Maar nu ik zoo onhandig ben geweest hem te laten glippen, nu moet de vrouw mij als loodsvische dien en mij naar haren heer en meester voeren. A propos, zij heet Lola Pastia, zooals ik vanmorgen pas ontdekt heb. Je moet namelijk weten

dat de politie haar ook al zoekt. Ik hoop nu maar dat de heeren niet al te veel ijver aan den dag leggen. Zij waren reeds zoo ver, bijna te hebben ontdekt, dat de schoone Lola en Miss Bright een en dezelfde persoon waren! Ik zal je nu echter niet vermoeden met uiteenzettingen omtrent het hoe en waarom — maar het feit ligt er nu eenmaal toe.

— Je gelooft dus dat zij zich nu begeeft naar een plek, waar zij die man hoopt aan te treffen?

— Ik ben er zeker van!

— Maar hij heeft blijkbaar achterdocht opgevat, toen de jongen zoo lang wegbleef met het antwoord.

— Ook dat staat vast! Maar hij zal haar toch niet in den steek laten zonder noodzaak. Nu hij eenmaal het hotel bijtijds is ontkomen, kan hij haar zonder gevaar opwachten op een plek die zij alleen kennen.

— Zal zij dezen nogal opvallenden wagen niet gaan wantrouwen?

— Daarvoor zou zij uit het raampje moeten leunen! Het is een groot geluk dat haar auto geen achterrautje heeft! En voor het overige geloof ik niet dat de rit heel lang zal duren. Zij zullen wel van den trein gebruik maken.

— Iets van Houston gehoord?

— Niets!

— Maar hoe weten wij dan eigenlijk met zekerheid dat de slag vannacht geslagen is?

— Door het briefje van den man aan Lola natuurlijk. Tusschen haakjes, als je ook zijn naam wilt weten — hij heet Pablo Rovello! Een zeer bekend type in de Mexicaansche hoofdstad en een uiterst gevaarlijke mijnheer! Ik hoop dat de revolver in deze zaak geen woordje behoeft mede te spreken!

— Zou hij Houston betaald hebben?

— Dat is iets wat ik je niet kan zeggen — maar ik vermoed haast van wel! De man zal heel wat gewaagd hebben, denk ik! Trouwens — wie weet bewaart de naaste toekomst nog wel verrassingen voor ons in haar schoot. Men moet altijd op het ergste voorbereid zijn wanneer twee schurken afspraken maken!

Intusschen ging de rit nog gestadig voort in zuidelijke richting.

Een paar malen geloofden de twee mannen, scherp uitziende, dat Lola Pastia bij een der groote spoorwegstations zou uitstappen, om daar haar medeplichtige te treffen, maar daarvan geschiedde niets.

Daarentegen reed de taxi tot twee malen toe over een der groote bruggen, en dook vervolgens in de nieuwe Holland Tunnel onder den grond om aan de westzijde weder op te duiken in het licht en haar weg voort te zetten, meer dan een uur lang nog, totdat de uiterste grens van de stad bereikt was.

Hier lagen de huizen ver uiteen, hier begon wat men de buitenwijken zou kunnen noemen hoe langer hoe schaarscher bevolkt, en heel geleidelijk overgaande in bosschen, maar veel vaker nog in industrieterreinen, met hun afschuwelijke fabrieksgebouwen en hoogeschoorsteenen.

De chauffeur van de Mexicaansche scheen al een paar malen veel lust te hebben gehad den tocht te beëindigen, die nu al bijna twee en een half uur duurde, en die hem niet veel voordeel beloofde op te leveren, want tot drie malen toe hadden de achtervolgers hem het hoofd naar achteren zien buigen, om door het geopende portier met zijn tijdelijke werkgeefster te spreken.

Maar eindelijk scheen dan toch het doel van den tocht bereikt te zijn.

Aan het begin van den prachtigen, geasphalteerden weg naar Baltimore hield de taxi eindelijk voor goed stil, de vrouw stapte uit, en betaalde den chauffeur, die nogal tevreden scheen te zijn. Want hij klom vlug weer op zijn wagen en reed terug.

De weg was hier zoo breed en eenzaam, de huizen waren zoo weinig in aantal, dat Raffles en Brand uit voorzichtigheid wel bijna vierhonderd meter hadden moeten achterblijven, en zij zouden van dit alles dan ook niet veel hebben kunnen waarnemen als Raffles zich niet in het bezit had bevonden van een voortreffelijken Zeisskijker, die nu goede diensten bewees.

Hij kon nu zeer duidelijk zien hoe Lola Pastia, zonder zich een oogenblik te bedenken, toeliep op een klein landhuis, een weinig terzijde van den weg gelegen, achter in een prachtigen, niet grooten, maar weelderigen tuin, vol hooge struikgewassen en boomen.

Het was duidelijk dat ze daar verwacht werd.

Maar ternauwernood had Raffles dit alles goed gezien, of er schoot, juist toen de vrouw het huis binnen kon zijn, alweder een auto voorbij, geen taxi, veeleer een soort van lagenrenwagen voor hoogstens twee personen, en al reed die ook nog zoo vlug, de adelaarsoogen van Raffles hadden den bestuurder onmiddellijk herkend.

— Philip Houston! fluisterde hij, zoodra de auto bliksemsnel was voorbijgeschoten.

— Weet je het zeker? vroeg Brand verschrikt en verwonderd.

— Geen twijfel mogelijk! Ik heb zijn gezicht in de laatste dagen te vaak gezien. Er is dus onweder aan de lucht, Brand. Die man zoekt hier iets — en hij is niet in een al te goed humeur! Het is duidelijk dat ook hij de vrouw heeft gevolgd, en dat waarschijnlijk pas nadat hem gebleken is, dat die schelmische Mexicaan hem voor het lapje heeft gehouden. Misschien is hij met beloften gepaaid, die niet zijn nagekomen. Vlug naar het huis, Brand, en geprofiteerd van dit onvoorziene intermezzo, tusschen twee schurken!

— Maar het is klaarlichte dag, zij zullen ons zien!

— Dat is niet noodzakelijk, als wij een kleinen omweg maken en het huis aan de achterzijde naderen.

Reeds onder het spreken had Raffles Henderson een wenk gegeven, die nu op zijn aanwijzingen de auto langs een vrij grooten omweg en zoo snel mogelijk tot achter het huis reed.

Zij konden het echter niet dichter dan tot op een vijftigtal meters naderen. Een tamelijk smalle, maar goede grintweg, liep achter den moestuin om, die er door een kleine, lage schuttingdeur mee in verbinding stond.

Terwijl Henderson achter het stuurwiel bleef zitten om een oogje in het zeil te houden, stapten Brand en Raffles haastig uit en liepen op de schuttingdeur toe.

Die was voor een man als Raffles al heel gemakkelijk te openen en het slot bood dan ook niet langer dan een paar tellen tegenstand, en gaf zich daarop gewonnen.

Het huis was een gewone bungalow, zooals ze in de boschachtige omgeving van New York bij honderden verhuurd worden, soms voor de zomermaanden, soms voor een korte vacantie. Zij onderscheidde zich alleen van de anderen door den grooten tuin.

De beide vrienden gedroegen zich als gewone bezoekers, die daar maar bij toeval van de achterzijde naderden, liepen heel bedaard door de moestuin en bereikten zonder eenig opzien te baren den achtergevel van het huis.

Zij hadden nauwkeurig de vensters in het oog gehouden, maar volstrekt niets gezien.

En toch wisten zij volkomen zeker dat Houston eveneens het huis aan de achterzijde was genaderd, want zij hadden zoeven zijn verlaten auto op een twintigtal meters afstand van de tuindeur op den smallen achterweg zien staan.

Hoe hij was binnengekomen was niet recht duidelijk, daar zij de deur op slot vonden en

hij onmogelijk een sleutel kon hebben van een huis, dat hem tien minuten geleden nog volkomen onbekend was.

Het waarschijnlijkst was, dat hij, alles op een kaart zettend, over de lage zijschutting was geklauterd, zonder dat de twee daar binnen het hadden gezien.

Het was zelfs de vraag, of hij nog wel bijtijds was gekomen — want Lola en Rovello zouden heel zeker geen tijd verknoeid hebben met praatjes en dadelijk weer zijn vertrokken.

En Raffles had zich reeds niet zonder ongerustheid de vraag gesteld, of hij zelf misschien niet achter het net zou visschen.

Maar vijf minuten later, zou hij, althans in dat opzicht, volkomen worden gerust gesteld.

Hij vond aan de achterzijde een opgeschoven raam, gelijkvloers, en hij kon er niet aan twijfelen of Houston was door dat raam naar binnen geklommen.

Hij en Brand hadden dus niets anders te doen, dan eveneens dien weg te volgen.

Zonder eenig leven te maken, klauterden zij op hun beurt naar binnen, staken het groote vertrek over, dat als tuinkamer was ingericht, en behoefden slechts een openstaande deur door te gaan om zich in een breeden gang te bevinden, die zich aan weerszijden uitstrekte, aan beide einden een hoek maakte, en zoo links en rechts van het huis de ruime hall bereikten, vanwaar een breeden midden-trap naar de eerste en eenige verdieping voerde.

En nauwelijks waren ze die trap halverwege op, of zij wisten dat het gesprek als men het tenminste zoo noemen mocht, gevoerd werd in een kamer, op die eerste verdieping, en voor aan het huis gelegen.

Want het was veeleer een woedende twist, waarbij Houston het hoogste woord scheen te voeren.

Zij haastten zich verder, op hun teenen sluipend, volgden een soort van open portaal hetwelk de achterwand van de vestibule vormde, en stonden een oogenblik stil om te luisteren.

Inderdaad — het op luiden toon gevoerde twistgesprek, moest plaats hebben in een kamer waarvan de deur zich bevond op een paar meters afstand van de vestibule.

En zij waren daar juist genaderd, toen het gesprek plotseling op een even onverwachte als dramatische wijze werd afgebroken.

Er klonk een waarschuwingsschreeuw, toen de onderdrukte, verschrikte gil van een vrouw, een dof, dreunend geluid, en toen de val als van een zwaar, menschelijk lichaam dat een meubelstuk meesleekt.

Nog terwijl het gerucht klonk van een vaas, die in scherven uiteen spat, werd de deur opengerukt, en Rovello verscheen op den drempel door de vrouw op den voet gevolgd.

Maar hij week terug als voor een spooksel, want Raffles had bliksemsnel zijn revolver getrokken en zei droogjes:

— Pardon dat ik u stoor. Ga weer terug in de kamer! Amice, houdt jij je even onledig met Madame.

— Sta toe, schoone Lola, dat ik je nogmaals versier met deze fijn vernikkelde instrumentjes, die je van vanmorgen nog wel zult kennen, zeide Brand op zijn vriendelijkste toon, en een seconde later knipten de boeien opnieuw om de fijne polsen van de Mexicaansche, die als door wanhoop en woede verpletterd, op een rustbank neerzank, blijkbaar niet langer in staat om weerstand te bieden aan zulk een noodlottige opeenvolging van tegenslagen.

Raffles had een snellen blik om zich heen geslagen. Dicht bij de deur lag het lichaam van Houston. Hij was niet dood, maar vrij zwaar gewond door een slag met een looden knuppel, die hem een bloedende hoofdwonde had bezorgd en hem bewusteloos had gemaakt.

Toen zeide Raffles rustig, den Mexicaan strak aanziende:

— De mitrailleurplannen! En geen verraderlijke grapjes, mijnheer Rovello — of het zou u danig opbreken. Deze revolver is op zichzelf bijna een geperfectioneerde mitrailleur. Zij heeft maar een gebrek — zij gaat dikwijls veel vlugger af dan mij lief is.

Wit tot in de lippen stak de Mexicaan een hand in zijn binnenzak, nam er een gele envelop uit en wierp ze op de tafel met de gesiste woorden:

— Daar! — en wees vervloekt!

Terwijl Brand nu den schurk in bedwang hield met zijn eigen wapen, opende Raffles de enveloppe, haalde er eenige papieren uit, wierp er een blik in, slaakte een uitroep van verbazing en ongeloof — keek nogmaals, en zei toen, tegelijk met spot en boosheid in zijn stem:

— Gij zijt dus een ezel? En dezen waarde-loozen rommel hadt gij met een paar millioen peseta's moeten betalen, als gij nog maar een greintje eerlijkheid in u had? Maar man — ze zijn geen tien dollars waard — geen tien centen! Houston heeft u eenvoudig voor het lapje gehouden en u de teekeningen in handen gestopt van een zeer veelvuldig voorkomend mitrailleurtype, zooals dat tegenwoordig door Amerikaansche fabrieken voor gebruik in de bergen wordt gemaakt! En daarvoor al die moeite! Nu — gij hebt uw verdiende loon —

en ik ben niet van plan hier de rol te spelen van wegwijzer, zonder mij te laten schadeloosstellen. Zie eens of er iets in zijn zakken of in zijn valies zit, Charles!

Brand stak zijn hand met meesterlijke vlugheid in al de zakken van den schuimbekenden bedrieger, die op zijn beurt zoo liefelijk bedrogen was, opende ook het valies

en zei droogjes:

— Inderdaad — er zit wat in! Ik taxeer zoowat vijftig duizend dollar!

— Beter een half ei dan een leege dop! besloot Raffles wijsgeerig, de portefeuille in zijn zak stekend, die Brand hem glimlachend had overhandigd.

De volgende aflevering bevat:

Een zonderlinge Weddenschap

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885